

Як тепер живе **Австралійська** *Україна*

Прем'єр Міністер Австралії, лідер Ліберальної Партії, почесний Джон Говард, партія якого перемогла у виборах над лейбористами в березні цього року, які були при владі одинадцять років і лишили Австралію у великих боргах.

ЗМІСТ

Для всіх нас.....	1
Шостий Український Здвиг.....	1
Звіт з діяльності ІнформЦентру П.А.....	4
Українська школа в Аделаїді.....	5
Проблема австралійських коал.....	7
Перша прогулянка.....	8
Мальовнича Україна.....	9
Слобожанська хата.....	10
Велика і передчасна втрата.....	11
Листи з України.....	12
На весело.....	15
Анекдоти.....	16
Павло Глазовий.....	17
Письменник з світовим ім'ям.....	20
Добра новина.....	21
Література.....	22
Мальовнича Австралія.....	24
Для любителів квітів.....	25
Микола Миклуха-Маклай.....	26
Інформація Еміграційного Уряду.....	27
Лист з Харкова.....	28
Лист до «Нашої Громади».....	30
Історія Товариства Колекціонерів.....	32
Сюди я більше не повернусь.....	34
Оголошення.....	36

Для всіх нас — For all of us

Неперіодичне видання «Просвіти», секції Українського
Інформаційного Центру П.А. Редактор П. Вакуленко
Серпень 1996

ДЛЯ ВСІХ НАС

Журнал для всіх і про все

Один поважний пан, дізнавшись про наш намір видавати цей журнал, висловився: - Ще одна газета? - Так, не газета, а журнал. І журнал про все і для всіх, як каже його заголовок. Ілюстроване на світлення і репортажі про все, що відбувається навколо нас.

Про наші культурні події, організації, про досягнення і невдачі, яких у нас є досить, про нашу мову і літературу, про наші товариства і їхню діяльність чи бездіяльність, і також про Австралію і поза нею, бо треба знати про болючі події, що відбуваються в нас перед носом, і як наша прибрана країна, Австралія, переживала одне нещастя за другим.

Ми будемо друкувати різноманітні матеріали, не тільки політику, але і про те, як вирощувати квіти (це для жінок) і як ловити рибу (це для чоловіків).

Саме найголовніше - це буде гарне видання, яке можна буде по прочитанню послати і рідним чи знайомим в Україну. Журнал виходитиме кварталним і ми не збираємося конкурувати ні з ким.

Цей журнал є продовженням «Рідної Мови», що виходила попередньо і за браком фінансів закрилася. Сподіваємося, що цей журнал проіснує довше.

ЧИ ПОТРІБНА АВСТРАЛІЙЦЯМ СКОРОСТРІЛЬНА ЗБРОЯ?

Під цю пору тут у нас в Австралії іде завзята і затята боротьба між урядом Австралії і так званою «gun lobby» за право австралійцям мати скорострільну автоматичну і напівавтоматичну зброю. Після того, що сталося в Порт Артурі в Тасманії, де маніяк з автоматичної рушниці замордував 35 ні в чому невинних туристів, між ними дітей і жінок, уряд Австралії буде видавати закон про заборону такої зброї.

Але проти такого закону піднялася

вся «gun lobby», відбуваючи по містах Австралії багатолюдні демонстрації, щоб не допустити заборони скорострільної зброї.

Якщо й треба деяким фермерам часом застрілити крокодила чи дикого кабана, то це можна зробити й з простої рушниці - бодай так каже нам здоровий хлопський розум.

Побачивши, що уряд може й введе заборону вищезгаданої зброї, тепер затята зброєносці налякують уряд, що вони створять свою «стрілецьку» партію і в такий спосіб прийдуть до влади, щоб відмінити заборону згаданої зброї. Однечасно прем'єр міністр Австралії Джон Говард заявив у парламенті, що він не поступиться від рішення заборонити зброю ні за які гроші. Що з того вийде - поживем, побачим. Але ми б хотіли сказати, що зброя робиться для того, щоб нею вбивати. Тварин і людей. І для чого така страшна зброя потрібна «стрілецьким» клубам?

Шостий Український Здвиг в Аделаїді

1.6. — 10.6. 1996

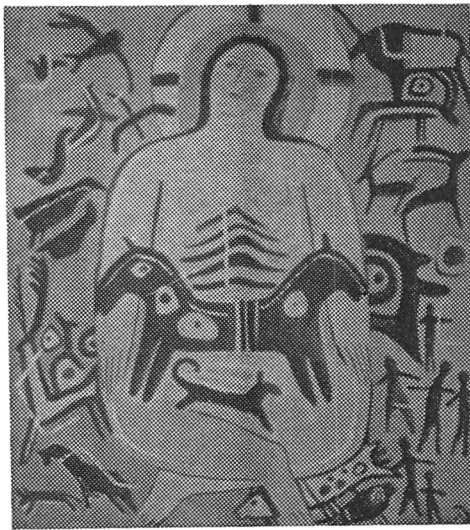
На протязі дев'яти днів українці Аделаїди гостили в себе Шостий Здвиг українців Австралії під патронатом СУОА під кличем «Єднаймося». Це була нагода аделаїдцям взяти участь в цій культурній події, показати себе і побачити людей та культурних діячів, з інших стейтів Австралії.

Здвиг тягнувся від 1го до 9го червня з багатьма програмами і аделаїдці разом з гостями мали нагоду підняти свій рівень культури на певний щабель і зустрітися з артистами з України та почути їхній спів і музику. Рівно ж оглянути дві виставки картин, одну в галереї Нексус, а другу в ратуші.

Правда, виставці в ратуші, як ми дізналися, не повезло. Не було каталога і не було цін і ніде не було згадано в програмі Здвигу, хто художник. А це був Тимофій Месак.

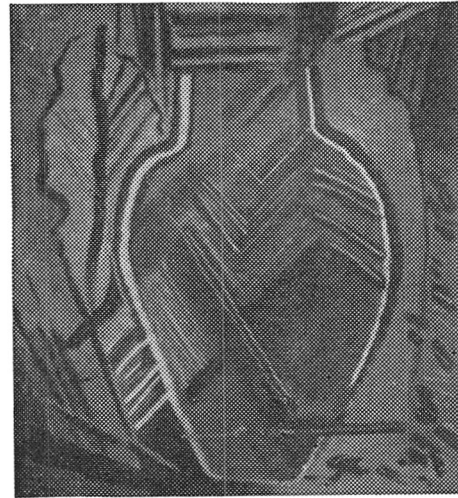
Не повезло нам і з виставкою на Норт Терасе. Ми ходили туди два рази по одинадцятій годині і вона була зачинена. Нам оповідали, що там були картини amatorів також. Жаль, а то ми б виставили і свої.

Мене запитують, а як мені сподобалася виставка в Нексус галереї? Скажу вам відверто — я старомодній. Модерне малярство мене ніяк не зворушує. Хіба в Україні не знайшлося справжніх художників?

Оце і є та Трипільська «баба», про яку так зворушливо писалося англійською мовою в листівці галереї. Хіба українські жінки такі опецькуваті?

Було також багато нарікань про поганий розклад годин, де програмні години перепліталися. Не встиг закінчити свою допо-

А це глечик Лесі Довженко. Глечик як глечик, що з нього питаєш? Такі глечики діти малюють в «кіндергарден» також.

Мер Аделаїди Генрі Нінію відслонив український прапор на балконі аделаїдської ратуші. На це дійство зійшлося багато українців Аделаїди.

Молода співачка з Києва Марія Бурмака разом з головою СУПА Надією Якобі відвідала в Музеї виставку про Миклуху-Маклая.

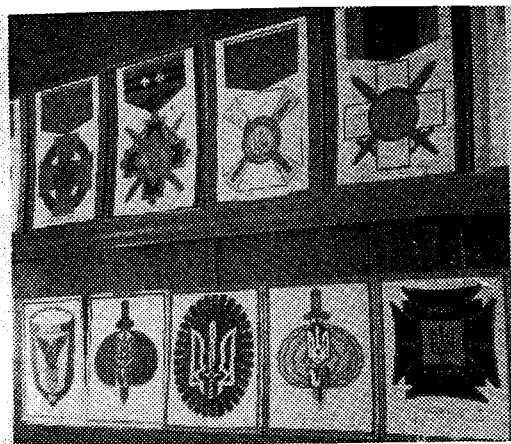
Пані Цюрак розповідала жінкам про свої перші роки в Австралії та про пригоди з гадюками.

відь др. М. Павлишин на письменницькому з'їзді, як раптом заля Клубу спорожніла і лишилася лише жменька людей, а решта десь зникла, неначе корова язиком злизала! Бо в цей час відкривалася виставка філателістів, у Музеї жіноче зібрання та засідання СУОА!

Отож і бігали люди сюди-туди, щоб встигнути усюди і побути скрізь...

Не випадає якось нарікати, бо організатори Здвигу вклали багато-багато даремної роботи. Але недотягнень було багато, як наприклад шестигодинний концерт. Добре молодим людям, але нам, старшим, треба збігати пару раз до туалету, турбуючи сусідів. І взагалі, де ви чули про шестигодинні концерти? Це можливе лише у нас, українців.

П.В.

Графічна виставка українських воєнних нагород.

Лорд мер Аделаїди Генрі Нінію з головою Громади др. Іваном Снятинським.

Бандурист Роман Гринків

*Слухали розповіді в Музеї:
Пані К. Качмараська, пан С. Григорців, пані О. Бахор-Заліська.*

Марія Бурмака співає пару пісень в Музеї.

Звіт діяльності Українського Центру Інформації і ресурсів у другій половині місяця липня і плани на майбутнє.

Ще даліше живемо під враженнями недавно відбутого в Аделаїді Шосто-го Здвигу і Фестивалю. На приватних зустрічах і офіційних сходах у Товариському клубі та в Інформаційному Центрі йдуть завзяті дискусії, критика, похвали і осуди.

Те, що подобалося одним, якраз гаять інші. Однак все ж таки, мабуть, в одному згодні всі: в Аделаїді австралійські українці показали свою живучість висококультурної нації, яка працює над собою.

І старші, і молодші, перше і друге покоління можуть бути спокійні за майбутнє нашої тут колонії. Серед нас є і ще довго буде панувати здоровий культурний український дух і даліше будуть розвиватися мистецькі сили, які понесуть добру славу України на цьому континенті у віки.

По закінченні такого гарного фестивалю, українці Австралії не спочинуть «на лаврах». У Громаді, а зокрема у Інформаційному Центрі праця іде даліше. Зразу в наступну неділю після закінчення фестивалю, др. С. Шумський своєю доповіддю 14 липня розпочав цикл доповідей про походження наших предків.

Тиждень пізніше 21 липня заля Чупринки була знову виповнена по береги глядачами відеофільму про горезвісні похорони в Києві Патріярха Володимира. Проминув ще один тиждень і в неділю 28 липня, секція Інформцентру «Мовно-літературний гурток» відбула свої чергові сходи, де усталено, що головуство цієї секції буде даліше вести Пилип Вакуленко і було рішено, що робочі сходи гуртка будуть відбуватися в другу неділю кожного місяця, починаючи з 8 вересня. Якщо б зайшли якісь перешкоди, то сходи переносяться на слідуочу вілну неділю.

На сходах гуртка члени будуть мати можливість читати свої власні твори чи займатися аналізою вже опублікованих творів австралійських українців.

При цій нагоді пригадуємо, що річна вкладка до Інформцентру, як і вперше, залишається в розмірі 10 дол., з чого будуть покриватися кошти передплат газет і журналів та видатків на далішу розбудову центру.

Подаємо до відома, що книжка видана Н. Яремою є вже в продажі і її можна набути в Інформцентрі, ціна 20 дол.

Управа Інформцентру планує організувати (якщо це буде можливо) кожного тижня відповідні заняття на високому мистецькому рівні для услуг членам і зацікавленим особам для піднесення інтелектуального розвитку та проведення приємного недільного полудня.

Рівночасно Управа Інформцентру подає до відома, що для вигоди і диспозиції членів, на полицях центру є все нові часописи і журнали, як австралійські, так і інші закордонні видання: Час-Тайм, Урядовий Кур'єр, Українське Слово, Шлях Перемоги, а в англійській мові Юкреїніан Віклі, та інші.

Крім того багато журналів і книжок на російській та польській мовах на різні політичні, громадсько-супільні, військові, історичні та крайознавчі теми.

Запрошуємо всіх відвідувати Український Інформцентер щонеділі та по сходах зранку від 10 години. Цей центр створений для ваших послуг і вигод.

За Управу
С. Григорців

УКРАЇНЬСЬКА ШКОЛА В АДЕЛАЇДІ

Колись дуже давно ще в 60-тих роках, як будувався Народний Дім і були готовими лише задні кімнати, я вчив у крайній з них четвертий клас. А тепер мене водить і показує мені, мабуть, моя колишня учениця, а тепер директор школи пані Ніна Горгула. Тоді в мене в класі було 33 учні, а тепер їх мало. Тоді їх було у всій школі близько 400 учнів. То були золоті роки. Про аделаїдську школу писали газети, журнали і подавалися довгі річні звіти. Але останнього часу щось багато про нашу аделаїдську школу не пишуть, а може я не добачив.

Отож і задався я поцікавитись, щоб дізнатися про нашу школу і розповісти про це нашим читачам. Телефоную до пані Горгули і набиваюся на інтерв'ю, так би мовити. Вона призначає час, на велику перерву.

За чашкою кави ми розмовляємо про кількість учнів у школі, про кількість вчителів та про інші шкільні справи.

Отож з нашої розмови я довідався, що тепер в школі нараховується 75 учнів, з них 10 учнів, що недавно прибули з України. В школі вчать 15 вчителів, якщо взяти до уваги також такі дисципліни як уроки релігії, співу, танців і навіть вишивання.

Учні другого класу на уроці читання, який провадить пані Л. Днірова.

Пан Богдан Лесів вчить танців учнів четвертого класу.

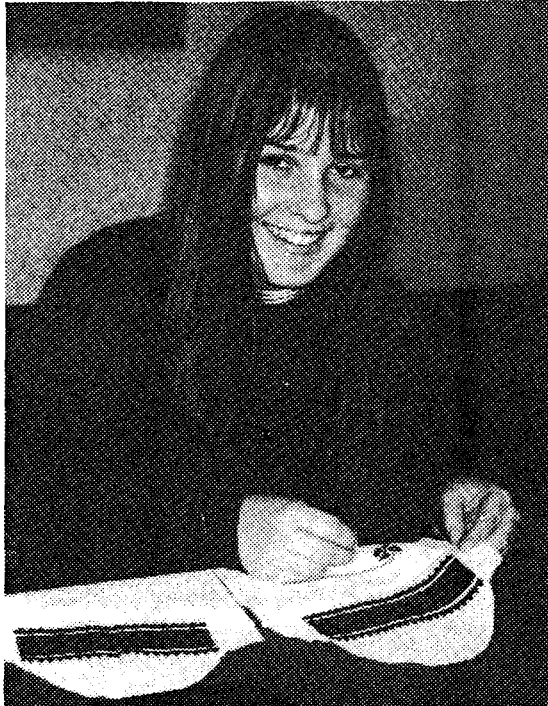
З нашої розмови я довідався, що з кожним роком меншає учнів, бо це вже третя генерація молодих українців, серед якої є багато мішаних подружжів, найбільшою причиною є асиміляція, що повзе «тихою сапою» через усе українське життя тут в Австралії. Діти таких подружжів лише в школі чують українську мову, а за чотири години на тиждень багато не навчиш. Дитина починає потроху щось розуміти, але відповідати вона ще не зможе довгий час. Це і є та трагедія мішаних подружжів, що буде з нами завжди. Ми по волі потопаємо в англomовному морі.

Але є ще досить молодих подружжів, що чинять опір асиміляції і таки посилають дітей до української школи.

Фінанси є також болючою проблемою. Держава дає субсидію в розмірі 80 дол. на рік на дитину. Решту мусять доплачувати батьки, що й коштує їм за одну дитину на рік 175 доларів, за двох 235 і т. п. Допомагає в організуванні фінансів батьківський комітет, влаштовуючи барбек'ю, базарі, забави. Але оплата вчителів таки низька, в порівнянні з оплатою в австралійських школах. Вчителі отримують за чотири години навчання по суботах 35 дол.

Я зробив декілька знімків, які й друкую тут. Ця моя замітка буде цікавою не лише тут, в Аделаїді, але й в Україні, щоб і там довідалися про наше життя на чужині.

Пилип Вакуленко.

*Зліва:
Діана Торгула
На уроці вишивання.*

*Внизу:
Учительський склад
української школи
ім. Т. Франка в
Аделаїді, П. А.*

Фото вчителів – Мирлі Брюстер.

ПРОБЛЕМА АВСТРАЛІЙСЬКИХ КОАЛ

Милі, привабливі і сумирні австралійські коала є притягальною туристичною картою, що заробляють Австралії добрі фінансові доходи.

Кенгуру острів, що через море від Аделаїди всього 15 км. має тепер проблему зі своїми коалами, що розплодились з 18 коал, яких сюди привезли в 1923 році, щоб врятувати від знищення на материкові, до 5 тисяч.

Проблема в тому, що вони виїдають себе з харчів і будуть пропадати голодною смертю. А їхнім єдиним харчем є листя «манного» евкаліпта, дерев якого меншає на острові з страхіливою швидкістю, бо число коал все збільшується.

Щоб зарадити проблемі висувалося три пропозиції: вистрілювати частину, імунізувати розпліднення або пересилати на материк. Ідея вистрілювання викликала бурю протестів і на це не погоджується сам міністер екології. Рішили переселяти.

Але куди? Немає багато лісів з «маним» евкаліптом, хоч є їх трохи від Белеру до Джервіс Бей - на південь від Аделаїди. Один з землевласників Кларендону побачив у себе колонію коал і вже шість років як насаджує на своїй землі евкаліптовий ліс. Щоб досягнути придатного віку, дереву треба десять років.

На таку пропозицію відгукнулося багато землевласників і тепер насаджують багато молодих дерев, щоб рятувати коал.

<The Advertiser> (Скорочено)

Коала

Ще одно нещастя для Австралії

Раптом Австралію постигло ще одно нещастя — бактерія салмонели у продуктах земляного горіха (peanut), що є дуже дивним по собі, бо земляні горіхи, коли очищаються від шолухи, підсмажуються під температурою 180°.

Але продуценти всіх видів харчів, у яких є земляні горіхи, почали знімати з полиць крамниць все, що може спричинити їм велику шкоду, якщо хтось помре від салмонели.

Є багато видів бактерії салмонели — понад 2 тисячі. Ця бактерія є майже у всіх продуктах у малій кількості і, потрапляючи до шлунка, вона знешкоджується кислотами шлунка.

Однак, коли попадає її у великих дозах, тоді маємо поноси і різні прикрі наслідки, залежно від стану здоров'я.

Частота захворювань з кожним роком на салмонелу збільшується. Як подає преса, щорічно в Австралії занотовується півтора мільйони випадків захворювань на харчову діоррею. Як кажуть експерти, ми не можемо позбутися бактерій салмонели, бо вони є і були з нами завжди. Щоб уникнути захворювання, треба дотримуватися строгого санітарного режиму: не вживати брудних рушників до посуду, мити руки, перед тим як братися за продукти, перевантажування холодильників і т. п. Особливо влітку.

В нас, у Південній Австралії, за минулий рік було зареєстровано чотири тисячі випадків захворювань отруєннями харчами, що був рекорд на попередній рік на три тисячі.

□

У Мельбурні вкрали з котеджа капітана Кука, що стоїть у парку посеред міста, у білий день матроську скриню, в якій моряки тримають різні дрібнички: голки, нитки, гудзики і т.п. Скриня належала Кукові, була обшита шкірою, кована цвяхами і мала ініціали Кука «J.C.»

Але злодієві не вдалося милуватися довго скринею — його на третій день арештувала поліція аж недалеко Аделаїди в селищі Кларендон. Нас лише дивує те, що хотів робити злодій з такою «гарячою» річчю, як скринька капітана Кука?

ПЕРША ПРОГУЛЯНКА У ЦЬОМУ РОЦІ.

Перша прогулянка Клубу Сеньйорів у цьому році відбулася 16 травня цього року до Тайлем Бенд, який знаходиться по дорозі на Мельбурн.

Так сталося, що за минулі роки ми об'їздили майже всю Південну Австралію, їздили, де забажалося. Цього року наша перша прогулянка була через аделаїдські гори до містечка Страталбин, де ми зупинилися на одну годину, щоб трохи пройтися і оглянути це гарне містечко. Погода була тепла і соняшна, повітря свіже, чисте і не забруджене перегаром автомобільних газів як в Аделаїді.

Наш шофер автобуса Пол (Павло) представив себе нам в автобусі, як ми рушили о 9 год. ранку від Народного Дому і пообіцяв заопікуватися нами і постарається, щоб ми мали приємну прогулянку, щоб лишилася нам надовго в пам'яті. Він старався нам догодити у всьому, коли тільки міг.

Наш автобус був великий на 48 місць, але нас було лише 38 осіб, так, що було досить вільно, і ми дивувалися, пощо нам дали такий великий автобус?

Наша дорога простяглась на Тайлем Бенд, через Страталбин, а потім до Велінгтону, де нам треба було переправлятися паромом через річку Муррей на другий бік. Тому, що менший автобус був занизький для порому, нам ото й дали великий.

Заки ми всілися в автобус в Страталбин, ми зробили декілька знімків разом з шофером, один з яких і бачимо тут. У Веллінгтоні ми розсілися обідати біля Муррею на свіжому повітрі, дехто ж пішов обідати в місцевий готель, замовивши собі на обід рибу, дехто пішов оглянути околицю, місцевий музей. Дехто мав свій обід з собою і обідав у парку.

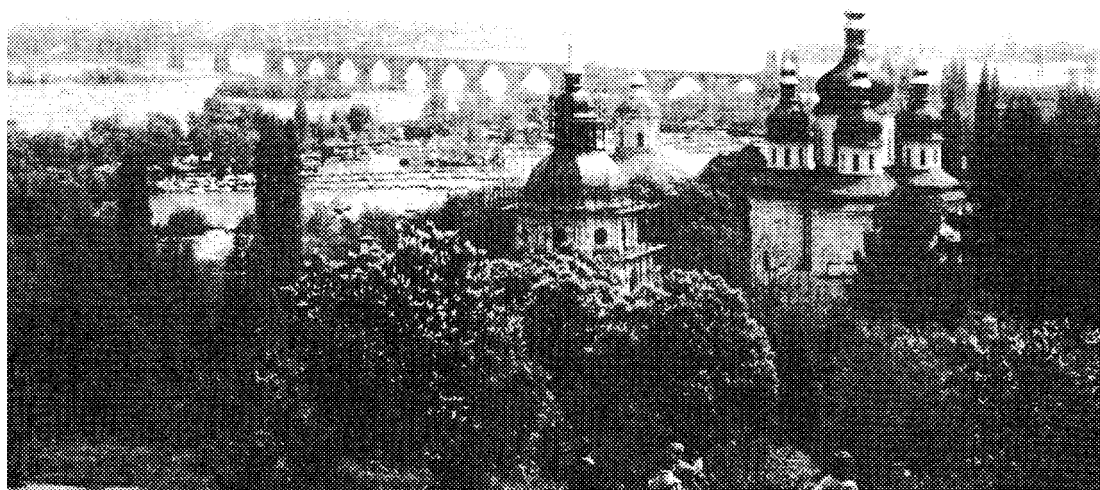
Зібравшись біля готелю, всідаємо в автобус і переправляємося паромом на другий берег і беремо напрям на Тайлем Бенд. Наших двох членів клубу знали дуже добре це містечко, бо тут відробляли свій двохрічний контракт, пан І. Грецкул та його донька Лілія Онопко. Вони попросили шофера помаленьку проїхати містом і показали нам хату, в якій колись жили. А потім на головну дорогу через Маррі Брідж (Місток Муррею), де ми ще походили трохи, а потім без зупинки до нашої любої Аделаїди до Народного Дому, звідки ми виїхали вранці.

Подав О. Кохан

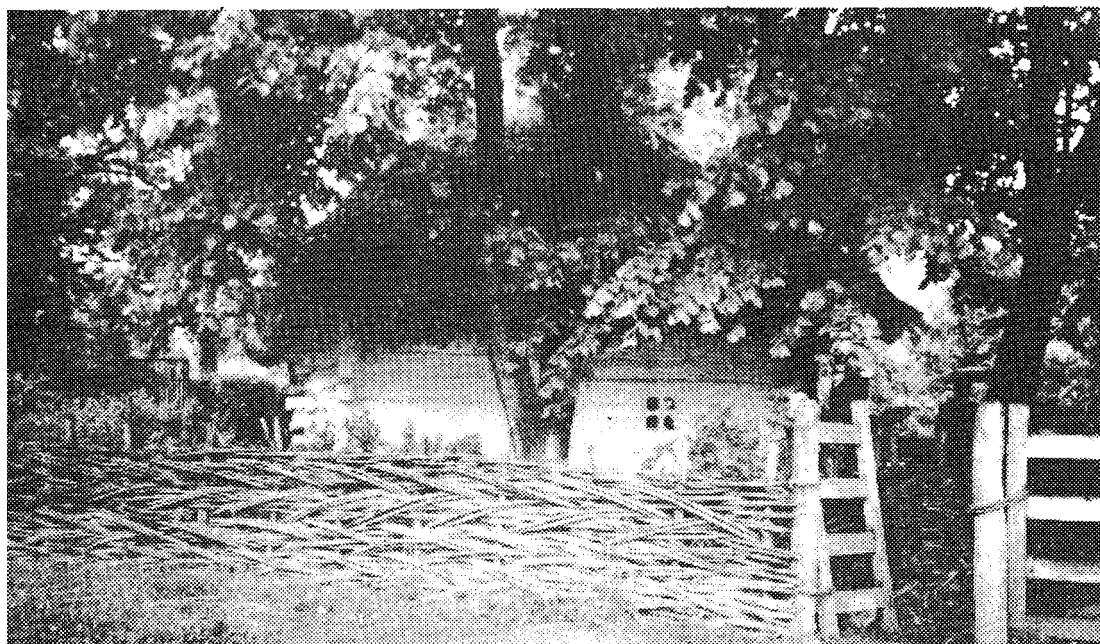

Один із знімків з нашої поїздки до Тайлем Бенд.

Матюковина Україна

*Видубецький монастир біля Києва, а позаду міст через Дніпро.
Була весна і цвіли каштани та бузок у Ботанічному саду.*

*Хата в селі Моринцях, де народився Тарас Шевченко.
Травень 1991 року.*

СЛОБОЖАНСЬКА ХАТА

ІСТОРІЮ культури Слобожанщини не можна вивчати окремо від життя і побуту населення, повсякденного оточення і навіть від тих, здавалось би, далеких сфер діяльності людини, на які культура наклала свій відбиток. А вже, коли йде мова про хату, то в її архітектурі, зовнішньому вигляді та інтер'єрі відбилися і характер людини, і еволюція розвитку, і соціальні явища, і, звичайно, культура певного регіону.

Оспівана в поезії і піснях слобожанська хата — у вишневому садочку, в калині і в квітучих мальвах — у своєму розвитку пройшла певні етапи вдосконалення. І справа тут не лише в природних особливостях — ґрунті чи кліматі, все набагато глибше: в історичних умовах, у звичаях і традиціях слобожан, в культурній взаємодії їх із сусідами.

Хаті, як відомо, передувала землянка.

«На Харківщині такі будівлі являють собою перехід до хати: на сухому місці викопують яму, стіни та стелю роблять із хмизу, який обкидають глиною і білять, всередині ставлять піч, зовні солом'яна стріха з хмизовим димарем, також обмазана глиною». (М.Ф.Сумцов, «Культурні переживання», нариси з природознавства).

В наших краях цей колисковий період становлення хати був недовгим. Друга хвиля переселенців, які обживали Дике поле всередині XVII століття, зводила собі світлі й чепурні приміщення з однією або з двох половин, подекуди ще й з темною коморою. Хату обов'язково білили з середини і ззовні, щосуботи мазали глинобитну долівку і припічок. Вже цей факт, як і прибирання ікон квітами та рушниками, свідчить про високий культурний рівень слобожан.

Характерно, що села на Богодухівщині забудовувалися за певно визначеним планом. В центрі, як звичайно, було якесь водоймище, впродовж нього по обидва боки розташовувались по дві-три чітко накреслених вулиці. І рідко де житла відступали від планової лінії всередину подвір'я.

Найчастіше хати виходили на вулицю одним вузьким боком з двома або трьома вікнами. Задня стіна — глуха, або якщо хата дуже довга (і така архітектура мала місце в наших селах), то з одним вікном.

**Ой чия ж то крайня хатка
Вікном до дороги?
Не рад би я повернути —
Несуть мене ноги.**

(Українська народна пісня).

На кожному подвір'ї зводили повітки, комори, кошари та інші господарські приміщення. Від тильного боку хати простяга-

вся город чи левада, подекуди з невеличким лісом або гаєм. Якщо город виходив на низовину господар копав собі криницю чи копанку для господарських потреб. Дівчата й молодіці з верхніх вулиць носили воду з громадських криниць на розписаних коромислах.

Навколо хати традиційно робили тин, що надавало їй затишку і захищало від вітру. Зведення високих суцільних огорож не відповідало характерові слобожанина. Оселя уявлялася йому світлою і відкритою, ніби усміхненою до подорожнього своїми привітними віконцями. А ще в тинах здавна, якраз напроти вікон, прорубували відтулини на великий шлях. Ця добра традиція збереглася і в сучасній архітектурі. В давній українській пісні співається:

**Якби мені не тиночки
Та й не перелази,
Ходив би я до чівчини
По чотири рази.**

Такий же простий та зручний був інтер'єр селянської хати. Прямо з ганку, що мав кілька сходинок, двері вели в сіни. Із сіней можна було потрапити і в світлицю, на кухню, до комори. Тут же в сінях стояла драбина на горище. Професор Д.І. Багакий так описує внутрішній вид слобожанської хати:

«Слобожани любили у всьому чистоту і перш усього в хатах. У хаті біля стін стояли ослони, а вздовж тієї стіни, де була піч, робився піл, який заміняв ліжку; у запічок ссипали для сушки зерно. У покутя біля образів стояв звичайно довгий та вузький чисто вимитий стіл, покритий у заможних килимом, а у бідних чистим рядном і на ньому лежав хліб та сіль. Скриня покривалася килимом або коцом, а зверху скатертю.

Хата мала свої обереги, бо, за уявленням наших предків, на добробут сім'ї мали вплив доброзичливі і ворожі людині духи. З приходом християнства проти злих духів з'явився надійний засіб — ікона та щира молитва. Але іноді й цього було замало для охорони сімейної злагоди та добробуту, і тоді люди вірили, що разом з ними в боротьбі проти ворожих сил вступають хатні талісмани — обереги. Корені цих повір'їв сягають у язичницькі часи.

Домовика, про якого добре поінформовані наші сучасники, язичники вважали хатнім божеством. Зображувався він обов'язково оброслим густою шерстю. Часом він був заступником і сторожем хати та її мешканців, але це було примхливе божество, яке за якусь, навіть незначну провину господарів, могло відвернутися від них і чинити шкоду. Голий Домовик є уособленням нещастя, злиднів, утрат, хвороб тощо. У записаному в Корбінних Іванах весіллі кінця XIX — XX століття зберігся звичай садити молодих на вивернутого кожуха, що значило «одягти» (задобрити) Домовика, не впускати в оселю молодого подружжя нещастя та злиднів.

До хатніх оберегів давніх часів належала піч. Язичники називали піч матір'ю, бо обожнюва-

ли вогонь, а піч була захисником вогню. З XIV століття вона стала поетичним символом. Коли вогонь горить у печі, не можна галасувати, лихословити. Саме від повір'я пішов поширений в народі афоризм: «Сказав би, та піч у хаті».

Годувальниця, берегиня тепла і затишку, селянська піч посіла помітне місце у весільній обрядовості (згадаймо колупання дівчиною печі під час сватання та місце свата перед піччю). Шанувалась у селянській хаті і колиска. Надто проста у своїй будові і зручна в користуванні (це був колись дерев'яний ящик, внизу обтягнутий полотном, підвішений на чотирьох мотузках до стелі на гаку), колиска згодом естетично вдосконалювалася, спинки стали розмальовувати чи прикрашати художньою різьбою.

З колискою пов'язані деякі повір'я та обряди. Наприклад, заборонялося гойдати порожню колиску, щоб не вмерла дитина. А ще до гака, на якому кріпилась мотузка, підвішували пучечки цілющого пахучого зілля від хвороб та дурного ока. Клали в колиску і різні предмети, щоб дитина мала певні здібності і хист до якоїсь справи.

Інша група повір'їв, що пов'язана з вибором місця при спорудженні хати. Старожити села Крисино розповіли, що здавна існують своєрідні ворожіння, як, наприклад, кидали срібні монети, розкладали по кутках спланованої хати шматки хліба, виганяли пастися худобу (якщо корова чи вівця лягали на тому місці відпочити, то там можна було ставити житло).

Сучасна українська хата — лише певний етап вдосконалення. Її вже й хатою не назвеш у класичному розумінні цього слов. Замість біленьких мазанок чи дерев'яних рублених стін, виростають цегляні будівлі, добротні дахи прийшли на зміну солом'яним стріхам, та й інтер'єр зазнав якісно нових змін. Що ж, процес закономірний, але, як то кажуть, дай Бог, щоб не зникли назавжди із вжитку обереги домашнього затишку, обереги краси і щастя, обереги нашого життя.

В. ТАРАН, завідуючий відділом культури державної адміністрації.

Богодухівський «Маяк»

Зіна Ботте

Велика і передчасна втрата

30 червня 1996 р. відійшла від нас у незабуття Зіна Ботте – почесний консул України в Австралії. Для нас, українців Австралії, це велика і несподівана втрата.

Зіна Ботте, попри свої почесні обов'язки і служби в консулаті, вела і збирала велику гуманітарну допомогу людям, а головно дітям в Україні, що постраждали від Чорнобильської радіації.

Українці Південної Австралії прилучуються до всіх українців Австралії і виражають свої глибокі і щирі співчуття скорботи чоловікові, синові та всій її родині.

Нехай австралійська привітна земля буде їй легкою.

Листи з України

"ЧОМУ Я НЕ ХОЧУ ВЕРТАТИСЯ ДО ССРСР?"

Серед багатьох пам'ятних дат, на які досить багатий нинішній високосний, не можна обминути 50-річчя памфлету видатного українського письменника і поета, в'язня сталінських концтаборів Івана Павловича Багряного "Чому я не хочу вертатися до ССРСР?". Як і тоді, в повоснні літа, сповнені дальшого розкручування гільйотини репресій проти українського народу та розгуду репатріаційних комісій з ССРСР за кордоном, що намагалися за всяку ціну повернути на "родину" тих, хто вже тоді добре зрозумів, що це таке "родина во главе з більшовиками", – так і тепер – через піввіку – звучить памфлет і актуально, і гнівно та стражданно, але й так само незаперечно правдиво.

"Я один із тих сотень тисяч людей-українців, що не хочуть вертатися... під більшовизм", – говорить у памфлеті І. Багрянний, розгортаючи перед європейською громадськістю той новий етап трагізму національної історії України, яким ошасливили її лєніно-сталінці, втягнувши в "совєтський рай". Забувши страшні лихоліття знищення державності і української нації як такої після 1654 року, українці знову повірили "старшому братові" /точніше, як свідчить історія – "страшному братові"/. Гіркою була та довіра. Після погромів, вчинених муравйовою ордою московських антихристів і злочинців, випущених наказом вождя з тюрми /спеціально для походу на Україну/, Україну заповнили одні напасті за іншими. Це горе, кров і смерті нав'язаної нам громадянської /точніше – загарбницької з боку московських більшовиків/ війни. Це звіряча нелюдськість колективізації і небачений голодоморний геноцид 1932–33 рр. Це каторга і безвість сталінських, заснованих Лєніним, концтаборів. Це репресії над українською творчою інтелігенцією, українською церквою з метою знищення духу і пам'яті нації...

Так було в недавньому ТОДІ. А хіба не відчуваємо ми подібного в НИНІШНІЙ ЧАС? Час, коли Україна намагається піднятися з колін, визволитися з вікового рабства, стати незалежною, демократичною державою? Страшне дихання нинішніх Муравіо – вих з півночі ми відчуваємо щодня. Вони нахабно рвуться до нашої хати. Вони хочуть господарювати в нашій хаті, як і раніше. Підступність цих "дружественних, братських дійствій", аби не обернулася нам чеченським геноцидом...

Адже вони, а чомусь не ми, претендують

на Крим і Чорноморський ВМФ. Вони диктують будувати нам чи ні нафтовий термінал в Одесі. Бо це їм не вигідно і тому будівництво терміналу йде, як мерзле горить. Вони втягують нас у спільні кордони. Вони стають на нашому шляху до передової техніки і технологій Заходу, натомість пропонуючи, нав'язуючи свої економічно відсталі, дороговартісні машини, насамперед сільськогосподарські. Вони наполягають на ліквідації митниць, щоб одержати можливість вивозити з України все, що можна вивезти або викрасти. Їм мало того, що є. Їм недостатньо тих продуктових ешелонів, які щоденно українці заповнюють сумками і ящиками, мішками з м'ясом, ковбасою, салом, цукром, олією...

І все те зникає в Москві, Петрограді і на іншій "необ'ятной" території, як у безодні. Але їм бажається більше, їм видється, щоб не ми везли їм те, що ми можемо, що маємо завдяки щоденній горбовій праці, а щоб везли те, що вони з Москви накажуть. Тому вони так наполегливо агітують Україну в т. зв. міжпарламентську асамблею СНД. А насправді це є не що інше, як відверта спроба реставрації отієї "родини", про яку писав І. Багрянний. "Родина" з єдиним совєтським народом і єдиним руським язиком...

Реставрацією "родини" /читай – новітньої московської імперії – тюрми народів/ марить і український отряд комуно-соціалістів з всесоюзної більшовицької банди. Ці сучасні політичні лесбіяни, на зразок того, як недавно Сімоненко зустрічав Юганова, не соромляться ніяких методів, аби назбирати підписів для проведення надуманого референдуму по реставрації Союзу з усією його антилюдською суттю. Ця антизаконна, як визнала Генпрокуратура України, тому що – державоруйнівна, акція проводиться під виглядом безневинного /як у комедії слабодумних/ опитування "своїх", чи не бажають вони, щоб були вищими пенсії, щоб було безплатним лікування, проїзд на транспорті і т. п.? Але щоб ці питання розв'язувалися, референдум не потрібний. Для цього Законом передбачені інші шляхи. Зрештою, є депутати, які й повинні без зволікань ефективно проводити реформування в економіці, соціальній сфері, в державно-політичному житті в інтересах України і її народу. І зовсім не використовувати парламент і народні гроші для політичних прокомуністичних розборок, а позапарламентський час – для розпалювання серед населення антидержавних настроїв, як це пра-

гне робити і депутат М. Кириченко. Закономірно, що не одурманені подібною комуністичною ідеологією люди називають такі дії недостойними звання народного депутата. Бо в жодній країні депутати не займаються руйнацією держави, в жодній країні депутати не забувають мову свого народу. Звичайно, якщо вони патріоти. Поки що ж наша, особливо місцева влада мостить "зелену вулицю" саме лівим всіляких мастей, а не дбас, щоб розбудувалася незалежна, без рабської печаті Україна.

Чому ж триває ця злочинна щодо України діяльність? Гадаю, найпереконливіше на це і подібні запитання дають відповідь американські вчені Л. Пітер та Р. Халл і С. Паркінсон. Вказуючи, що советський соціалізм заслуговує на презирство, вони переконливо доводять, що нами керує... згряя нездар /в оригіналі - ідіотів/.

Старі партноменклатурні більшовицькі кадри, які зайняли в державах СНД /після розпаду СССР/ всі ключові пости, не спроможні керувати народним господарством в умовах ринкових відносин, що своєю суттю /при компетентному вирішенні/ спрямовані на різке піднесення добробуту народу, розквіт держави. Тому, підкреслюють вчені, не в нафтодолярах щастя. От якби Україна мала такий уряд і господарників, як Швеція, то і без нафти була б процвітаючою.

Та капеесесівські кадри здатні лише всіляко розвивати свої більшовицькі, диктаторські, безмірно зажерливі, антинародні, екстремістські і шовіністичні людиноненависницькі амбіції. Вони постійно з кимось воюють, вони постійно шукають якихось ворогів, вони щоденно тримають народ у напрузі, страху, награвлюючи одних на інших. Відчуваю це й зараз це на собі, пригадуючи, як мене і моїх друзів під диригентську паличку обкомівців виселяли з району, як позбавляли роботи, як мою професійну і політичну придатність визначала "глибокомудра" так звана райкомівська "сімка". І це не 1937-й, не 1946-й! Це було в 1991-у!

Ви думаєте оті червоно - партійні судді покалися за свій деспотизм, відмовилися від керівних посад, взялися замолювати гріхи сумлінною роботою в ім'я розбудови нової України? Ні, й сьогодні здрастує й благословляє на антиукраїнський референдум той же Муренко, або пудрить селянам мізки той же Стасовський... Їх так багато довкола в кріслах тих, хто не хоче, аж реве, аж лопається, щоб не відбувалися в державі зміни на краще, щоб не почали діяти в інтересах народу реформи, щоб народ, нарешті, не пройнявся особистою турботою про свою і України долю, а продовжував чекати дешевої ковбаси в комуністичному містичному раї від комуністичних благодійників.

А згадайте недавню травлю районної "Прогресу" і її голови? Ту дику репресивну вакханалію затіяли патріоти? Демократи? Ні! То, як дві краплі води, лєніно-ста-

лінський більшовизм. І не випадково його так категорично не сприймає весь нормальний світ, всі нормально виховані в нормальних умовах люди. Бо то є не людська, сама більшовицька ненависть до тих, хто любить Україну, хто хоче вирвати її з московських пазурів.

Нинішня ситуація, також як дві краплі води схожа на ту, що показав у своєму памфлеті "Чому я не хочу вертатися до СССР?" І. Багрянний: "Я не хочу вертатися до своєї Вітчизни саме тому, що я люблю свою Вітчизну. А любов до Вітчизни, до свого народу, цебто національний патріотизм, в СССР є найтяжчим злочином. Так було цілих 25 років, так є тепер. Злочин цей зветься на більшовицькій мові - на мові червоного московського фашизму - "місцевим націоналізмом".

Ось у чому злочин волелюбних українців, насамперед тих /за визначенням місцевих солістів комуністичних Лозенко-Зуба на зразок тендему Вітренко-Марченко/, які проживають у західних областях України і мають не ту, що треба "говірку" та, ще й підбурюють "східняків" пізнавати свою справжню, а не лозенко-зубову історію.

Пізно, товариші шовіністи! Ні Сімоненки, ні Зюганови, ні Морози, ні вся ваша ортодоксальна "гвардія" не поверне Україну в Московське ярмо! Тому що як би сьогодні не було важко від об'єктивних труднощів, і від дестабілізуючої сваволі місцевого просюжного керівництва, - більшість відчули, що вони стануть не рабами, а господарями. Що вони є нація. Велика, працююча, здатна на нові світові звершення, на своє достойне місце серед рівних, а не варварських держав.

Вони відчули різницю, коли немає над ними чужого чобота і отієї всевладної партійної руки, що дозволяла не більше однієї хлібини в руки, не більше кілограма цукру на члена сім'ї на місяць, коли меблі, одяг, холодильники, газові плити і все інше, - по рознарядці, по-знайомству, по-партійності... А не так, як у нормальному світі - мені треба, я пішов до магазину і купив. Зараз у нас стає так. І це неймовірно злиті нинішніх більшовиків. Вони втрачають важелі керівництва народом. Вони вже не мають змоги манити його навіть тюлькою... Бо і хліб, і цукор, і тюлька та все інше можна взяти без будь-яких обмежень, лиш би скоріше нормалізувалася проблема виплати зарплати.

Лише декого вдасться сучасним червоним обдурити басчками про рай і підписатися за антиукраїнський, з метою відновлення Союзу, референдум. Але це злодійство не пройде! Як не вдасться новітнім Муравйовим повторити Крути чи Базар.

Всім тим, хто зник до людодержства, до моря крові /бо над усе любить червоний колір/ слід пам'ятати Конотоп і затишити, що сьогодні вслід за сказаним І. Багрянним піввіку тому "Чому я не хочу вер-

татися до ССРСР?", мільйони українців по всій Україні /а не лише в Західній/, і не лише українці, але всі віддані Україні громадяни скажуть і кажуть вже:
-МИ НЕ ХОЧЕМО ВЕРТАТИСЯ ДО ССРСР!!!

Ф. В"ЯЗОВСЬКИЙ,
 Полтавщина.

ВАШІНГТОН. – Хамелеон США Клінтон ще раз відвідав Москву. Чому? Його поїздка пов'язана не лише у рятуванні другого хамелеона Єлцина, але і в домовленості у продажі в Росії курей!.. Так, курей! Бо найбільші курячі ферми в США має один з приятелів Клінтона. До чого звелася закордонна політика США?!

Передрук із журналу «ШТУРМ», США.

Щасливий коала...

■ В неділю 28 липня в англіканській церкві Св. Августина, що в Анлей (Unley), околиці Аделаїди, відбулося третє річне благословення тварин-любимців. Як подає газета «Адвертайзер», там було багато різних Божих створінь, як колюча єхидна, в клітках різні птахи, ящірки. Їх всіх принесли і привели люди, щоб їх поблагословили. Коти, собаки і навіть молодий вомбат Бланка була там і опозорилась, обливши свою господиню. Це тому сказала вона, що Бланка хотіла вниз, а я їй не пускала. А реверенд Боверс також тримав у руках і свою любимцю — білу курку.

У благословенні приймав участь також і директор аделаїдського зоопарку Ед Мак Алістер. Він сказав, що тварини також у нашому житті відіграють для нас важливу роль.

Як на нашу думку, хоч це благословення тварин і здається незвичайною релігійною подією, ми приходимо до висновку, що в цьому може й немає нічого надзвичайного. Цікаво, чи наші священники виділили б одну неділю в році на благословення тварин?

На весело...

Вип'ємо за...

Вип'ємо за наше життя, щоб воно було неначе казка...

Вип'ємо за ваше здоров'я і за наше багатство...

Вип'ємо за гору! Вона ніколи не йшла до Магомета, в якого нема чого випити. Вип'ємо за наших друзів, що завжди приходять до нас!

Вип'ємо за жінок і за любовниць, за те, щоб вони ніколи не зустрілись!

Давайте вип'ємо за добрих людей: їх у нас так мало лишилося!

Кожна випита склянка — це цвях забитий у нашу труну. Будем жити так, щоб наша труна не розвалилася!

Горілка наш ворог. Хто сказав, що ми боїмося наших ворогів?

Ослові дуже хотілося пити і їсти. Пішов до річки, а там копиця сіна. Довго думав, що робити спершу: пити чи їсти? Думав, думав і — вмер! Тож не будемо ослами: спершу вип'ємо, потім закусимо!

Ішов верблюд по пустині і йому страшно хотілося пити. Аж незабаром йому по дорозі зустрілося два моря: одно з вином, а друге з водою. Верблюд підійшов до моря з водою й напився. Тож не будемо верблюдами!

Вип'ємо за поцілунок! Його придумав чоловік, бо не знайшов іншого способу закрити жінці рот.

Споконвіку так водиться, що чоловіки заправляють світом. В той же час чоловіками заправляють жінки. Так давайте ж вип'ємо за тих жінок, що заправляють світом!

Була ніч. Місяць. Тиша. Він і вона. Він сказав: «Так». Вона сказала «ні». Пройшли роки. Була ніч. Місяць. Тиша. Він і вона. Вона сказала «Так». Він сказав «Так». Але роки були вже не ті. Тож вип'ємо за те, щоб все в житті робилося своєчасно!

АНЕКДОТИ

Запитали Вірменське радіо:
 — Чи є вихід з безвихідного становища?
 — На запитання по сільському господар-
 ству не відповідаємо, запитайте Кучму!

...

— Хто це у вас сидить там і анекдоти
 придумує?
 — Хто придумує, той і сидить.

...

— Скажи, любя, — запитав молодожон у
 своєї дружини, — скільки в тебе було чоловіків
 до мене?

— Мовчанка.
 «Образилася», — вирішив чоловік. Через
 годину він спитав:
 — Ти ще сердишся?
 — Ні, я все ще рахую.

...

Юнак прийшов на сповідь. Розповідає:
 — Я мав тілесні контакти з дівчиною.
 — Скільки разів? — запитує священник.
 — Але ж я прийшов сповідатися, а не
 хвалитися.

...

— Ех, якби мені зараз стільки грошей, як
 я колись розтринькав з жінками?
 — А що б ти з ними робив?
 — Як це що? Хіба мало на світі гарних
 дівчат?

...

— Коли вранці задзвонить будильник,
 мені здається, що в мене вистрілили.
 — І що, негайно схоплюєшся?
 — Та ні, лежу, як убитий.

...

Іде Іван увечері із засвіченим ліхтарем.
 — Ти куди? — дивується Петро.
 — До нареченої.
 — А навіщо ліхтар? Я до своєї ходив без
 ліхтаря.
 — Це я зразу зрозумів, як тільки її
 побачив.

...

Комісар поліції питає молодого агента:
 — Ви коли-небудь бачили детектор
 брехні?
 — Ще б пак! Я навіть одружений на
 одному з них.

БУДЕ ЩЕ ГІРШЕ

Пелагея біля хати
 Сварить п'яного Іллю:
 — Я із тебе, супостате,
 Зараздвох таких зроблю!..
 А сусід озвався:
 — Палажко!
 Чи ти зовсім без ума?
 Із одним тобі так важко,
 А як будеш із двома?

ГАВРИЛІВ СОН

Вранці сон свій розповів
 Гаврило дружині:
 — Снилось, — каже, —
 Повісили
 Мене на сосніні..
 — Та ну-у! —
 Вигукнула жінка, —
 Хто ж це догадався?!
 — Не радій, — бурчить
 Гаврило, —
 Бо я відірвався...

ПРОСТО ЖАХ

Батько злиться:
 — Просто жах!
 Ну в кого ти вдався?
 Молоко ще на губах,
 А вже налижався..
 А синок йому на те:
 — Шумите багато..
 Люди кажуть: «Син росте —
 Викопаний тато».

КІНЕЦЬ ПАРУБОЦТВУ

Посміхаючись, Онисько
 Дядькові похвастав:
 — Скоро буду женитися,
 Парубоцтву — баста!
 Галя — дівчина хороша,
 Модно одягається.
 Шкода тільки, як говорить
 Трохи заїкається.
 — То не вада, —
 Дядько мовить, —
 Таку можна брати,
 Може і ти коли слово
 Втовпишся сказати.

ПАВЛО ГЛАЗОВИЙ - найбільш знаний в Україні гуморист і сатирик, усмішки якого неодмінно входять до репертуару професійних та самодіяльних артистів-читців, користуються широкою популярністю.

Його гумористичні та сатиристичні твори написані образною і соковитою мовою, що походить з надр народної розмовної мови, а герої його усмішок взяті з усіх верств колишнього радянського суспільства.

Від його гострої сатири не можуть сховатися всі колишні керівники-нездарки, хапуги, халтурники та любителі любовних пригод, які щоліта їдуть у відпустки в Крим чи десь закордон, щоб «скочити в гречку». Що в Україні за комуністів було дуже модним. Та воно й тепер не дуже змінилося. Про це ми читаємо в сатирі Павла Глазового.

Талант Павла Глазового дивовижний. Він написав і видав декілька книжок своїх байок і гуморесок, як і радив йому його дід, за які він зможе купити собі авто. Але як і сам Глазовий зізнається, він і досі ходить пішки...

Ми подаємо декілька його усмішок з його товстого збірника «Сміхологія» з автографом самого автора.

• • •

ПРО КУЛЬТУРУ І ХАЛТУРУ

СЕРДИТИЙ МОНОЛОГ

— Був я вчора на концерті в Будинку культури.
Скільки живу, ще не бачив такої халтури.
Першим вийшов тип у фрак, очі впер у стелю,
В руки взяв свого тромбола чи віолончелю,
Чи як оте називають, що смичком пиляють,
А щоб воно не совалось, шпичку підставляють?
Та ще грав би щось путяще, вальса чи мазурку,
А то смиче та цигиче, наче ріже курку.
Після нього вийшла дама. Солідна фігура,
А голосок тонесенький, калавуратура.
Як почала виводити якусь аріозу,
Так, їй-богу, наче в ногу загнала занозу.
Потім вийшла балерина. Руками махає,
Ніби вона — білий лебідь і ніби здихає.
Але в мене до цих штучок немає довір'я,
Бо який же вона лебідь, як вона без пір'я?
Потім вискочив напарник цієї персони.
Одягнувся в якусь кофту і білі кальсони.
А вона як розженеться, як стрибне на нього!
А він її, щоб не впала, як хапне за ногу!
Не дай би бог зазівався або задивився,
Від тієї балерини тільки б пух лишився...
Далі вийшов знов у фрак, груди — у медалях,
Заробив на фестивалях за гру на роялях.
Врізав фугу, потім другу, аж ногами сова.
Люди йому аплодують, а він їм — ні слова.
Потім вибігли ті хлопці, що крутять завісу,
Ухопили фортеп'яно й потаскали к бісу.
Багато в нас любителів грать на фортеп'яна,
А як треба тягти його, то кличуть Івана.
Потім вийшов той читака, що чита стишата.
Язик в нього, їй же право, як ота лопата.
Розказує фінтифлюшки про вівцю та цапа.
І він ляпа що попало, і публіка ляпа.
А він радий! На всі боки шурує поклони.
Люблять лізти у артисти всякі балабони.

КУМОВА СЕКСОЛОГІЯ

Коли жінка угамується й засне,
Кум в куточку абажурчика ввімкне
І, згадавши молоді свої літа,
«Сексологію» поволеньки чита.
Від дружини він ту книжечку хова,
Бо у неї ж нерозумна голова.
Не збагне, що саме нинішній прогрес
Пробудив до сексу в кума інтерес.

Кум мені таке розповіда
І такі мені секрети виклада,
Що, буває, аж туманиться в очах,
Від прочитаного кумом по ночах.

— Примітивно, — каже, — прадіди жили,
Сексуально не підковані були.
Часом страшно навіть думати про них:
Звідки діти могли взятися в дурних?
Як могли вони заводити сім'ю
І не знати анатомію свою, —
Що для чого, що до чого і куди?
І батьки були ж такими ж, як діди.
Уяви, що я у батька запитав,
Скільки жінщин до одруження він мав.
Ти гадаєш він сказав би: — Ого-го!
Ні, негайно зняв би пояса свого
Чи ще гірше ухопився б за батіг —
І я сісти цілий місяць би не міг.

А якби моя бабуса ще жила
Та у гості на годиночку зайшла,
Та угледіла зирнувши на екран,
Як там корчиться мордатий саксоман,
А під ним якась розпатлана мара
Голі ноги вище носа задира...
Та вона б перехрестилась десять раз,
Як придурків витурила б нас,
Потрощила б телевизор товкачем
І у піч його б запхнула рогачем.
А дівки до чого темними були!
До одруження невинність берегли.
В безкультур'ї задихалося село,
Бо ніяких сексологій не було.
А тепер літератури з цих питань
Скрізь навалом, де не стань, куди
не глянь.

Що раніше тільки п'яні та дурні
Малювали в туалетах на стіні,
Нині можна у журналах розглядать.
От культура!

Не життя, а благодать.

Я уважно кума слухаю свого
І спокійно урезонюю його:
— Це прийшло з цивілізованих країн.
Там багато відбулося всяких змін.
Сексуальна революція була,
А тепер оце й до нас уже дійшла.
Ми на вищі підіймаємось щаблі,
Щоб відсталими не бути на землі...

Кум під носа мені тиче кулака:
— А нащо нам революція така?
Нас, довірливих, загнали у біду,
А тепер нам пруть похабну юринду.
Не відсталий і не дикий наш народ,
Він несхильний до розпусти і гидот.
Ми дівчат своїх і хлопців берегли,
Щоб вони не павіанами росли.
Ми їх змалечку виховували так,
Щоб училися любові не в собак,
Щоб глушили нездорові почуття
І порядними виходили в життя.
Гендлярі і спекулянти в чорний час
З порносексами припхалися до нас.
Це не ми, шановний куме, а вони —
Найдикіші в цілیم світі дикуни,
Хоч базікають про совість і мораль.
Я мовчу, бо так воно і є на жаль.

ЗОЛОТА ПРОСТОТА

«Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива...» —
Лунають другу сотню років
Прості Тарасові слова.
Тепер в поета молодого,
Буває, знайдеш викрутас
І не второпаєш нічого,
Хоч прочитаєш десять раз.
То не новаторства ознаки,
Таке якраз тоді бува,
Коли у голові писаки
Сердитий вітер завива...

НЕВМИРУЩЕ ДІЛО

Вже міліція два штрафи
Уліпила Гнату,
А він гонить самогонку
Й каже: — Буду гнати!
— Вас же можуть посадити, —
Нагадують люди.
А він каже: — Як посадять,
То син гнати буде.
— І син може, — кажуть люди, —
Потрапить за грати. —
А Гнат каже: — Як потрапить,
То внук буде гнати.
— Так посадять же й онука... —
А Гнат: — Не боюся,
Бо на той час
із тюряги
Вже я повернуся.

КУМ— МОРАЛІСТ

Кум, звичайний слюсар, токар і коваль,
Часом любить побалакати про мораль.
— Ось, — говорить, — візьмем дівку
молоду.

Дівка прагне бути всюди на виду.
Дівка хоче бути кращою за всіх.
Однокашничок-ровесничок своїх.
Дівка кучері накручує щодня.
Та спіднички по фігурці підганя.
Маже губки, щоб рожевими були,
Щоб мов квіточки-тройндочки цвіли.
Якщо в неї не тонесенька брова,
То пінцетом волосинки вирива.
Наквасюється і гордо погляда.
Це нормально, бо людина ж молода.
Погуляє розмальована така
І якогось там кумира підшука.
І такі із неї сипляться слова,
Що в кумира аж чманіє голова.
— Я, — говорить, — буду вірною тобі,
Буду чесною й покірною тобі.
Я, — говорить, — тобі ніжки буду мить
І ту воду з алетитом буду пить.
Що попросиш, те для тебе і зроблю.
Більш нікого у житті не полюблю.
Буду, — каже, — помічницею в труді,
Буду, — каже, — рятівницею в біді.

А кумир розвісить вуха, як ішак,
І повірить, що це справді буде так,
Що те слово благородне і тверде,
Та до загсу чи до церкви й поведе.

Після того часом року не мине,
Як між ними починається страшно.
Розмальована-намазана краса.
Починає витворяти чудеса.

Не бажає ні варити, ні пекти,
Тільки й дума, як до іншого втекти.
Скажеш слово — огризається, як звір.
— Ти брехуха, — дорікає їй кумир. —
Ти ж казала, будеш вірною мені,
Будеш чесною й покірною мені...
А красулька кобениться: — Ну так што ж,
Єслі замуж міне било неаітерпійож...
Він лютує, назива її на «бе»,
Та вже пізно, обдурити дав себе...

Я терпляче кума слухаю свого
І розсудливо запитую його:
— Набалакався! Глуши, — кажу, — мотор.
Для мужчин це несерйозний розговор.
Хай ту шльондру він як хоче назива,
А у тебе ж в се державна голова.
Інші теми для дискусії бери,
Про політику високу говори.

Кум дивується: — Яка ж ти простота
І яка ти непроглядна темнота!
Це ж розмова не про груші на вербі,
Про політику нагадую тобі.
Пригадай-но, коли вибори ішли,
Кандидати в депутати що верзали?
— Економіку піднімем до висоті
Будем дбати про державу і народі
Щоб ні в кого привілеїв не було!
Ліквідуємо корупцію, як зло!
— Подолвємо злочинність групову!
— Забезпечимо людину трудову! —

А тепер сидять в народу на горбі
Та на кнопочки натискають собі.
І наочно всім трудящим довели,
Що програми ті цяцянками були.
Говорили, обіцяли, ну то й що ж?
Владу мати їм хотілось «неаітерпійож».
Як їх зволиш називати? Хто вони?
Що собою представляють, поясни.

Зрозумів, для чого мову я веду
Про безсовісну дівульку молоду?

РЕВНИВИЙ ЧОЛОВІК

Вранці жінка на курорт виїздити мала.
В безрозмірний чемодан речі укладала:
Дві кофтиночки нові, гарні чоботята,
Модну курточку і плащ, білі штаненята.
Пильним оком чоловік зміряв чемоданчик:
«Значить, має на меті завести романчик.
Бач, радіє, що сама, що без мене їде...
Ні, голубко, постривай, діло так не піде».
Серед ночі він устав, взявся до роботи.
Чемоданчик спорожнив, вклав дешеві боти,
Сіре платтячко старе, панталони, майку,
Пару штопаних панчіх і руду куфайку,
А уранці підсадив у вагон дружину.
— Ідь, голубко, погуляй, а я тут спочину.
Через тиждень він листа жінці посилає.
«Нудно, — пише, — в світі жить, як тебе немає.
Як ти, рибонько моя, там відпочиваєш?
Де проводиш вечори? Чи в кіно буваєш?»
А дружинонька листа шле йому додому:
«Не ходжу я у кіно, бо немає в чому.
У палаті цілі дні кисну від нудоти,
А як вечір — наряджусь у куфайку й боти
Та й блукаю по кушах отаким манером.
Признаюся: не сама, з міліціонером.
А щоб ти не хвилювався, поділюсь секретом:
Нам не страшно у кушах, бо він з пістолетом».

ІВАН ПАВЛОВИЧ БАГРЯНИЙ

В останніх роках в Україні стає відомим ім'я Івана Павловича Багряного, українського письменника і політика, що створив Українську Револьюційно-Демократичну Партію, звану як УРДП.

Сказати лише, що Іван Багрянний був письменником із світовим ім'ям — не сказати про нього все. Він був скрізь і всюди, мав непересічний літературний талант і за своє коротке життя написав багато талановитих творів, які тепер друкуються в Україні і український читач знайомиться з його великим творчим доробком. Його знамениті «Тигролови» та «Гетьсиманський Сад» були перекладені на декілька європейських мов і здобули для Івана Багряного світову славу, якою і ми мусимо гордитися за нього. Тут поміщуємо відгук з України про Івана Багряного «Письменник із світовим ім'ям».

Іван Багрянний

.....

ПИСЬМЕННИК ІЗ СВІТОВИМ ІМ'ЯМ

2-го жовтня цього року виповнюється 90 років з дня народження українського письменника із світовим ім'ям, уродженця міста Охтирки Сумської області ІВАНА ПАВЛОВИЧА БАГРЯНОГО /Лозов'ягіна/, чия життя було віддане боротьбі за вільну, демократичну, незалежну суверенну Україну.

Довгий час ім'я Багряного комуністична ідеологічна машина паплюжила, витравлювала із свідомості українців. Не вдалось. Справді-таки пророче писав І. Багрянний: "Я вернуся до своєї Вітчизни з мільйонами своїх братів і сестер, що перебувають тут, в Європі, і там, по сибірських концентратах, тоді, коли тоталітарна більшовицька система буде знесена так, як і гітлерівська. Коли НКВД піде вслід за гестапо, коли червоний російський фашизм щезне так, як щез фашизм німецький..."

Багатий творчий доробок майстра слова вивчають у школах, знімають за творами кінофільми. До 85-річчя майстра слова за рішенням Охтирської міської Ради народних депутатів було названо його іменем вулицю міста, де знаходиться будинок, у якому народився Іван Павлович. 1991 року письменника посмертно удостоєно Державної премії України імені Тараса Шевченка.

Життєва доля — одісея талановитого письменника була надивовижу драматичною і трагічною.

На превеликий жаль /ще дуже й дуже дивно/, у місті Охтирці особу І. Багряного сприймають неоднозначно. Все це, гадаю, йде від того, що досить довгий час український народ був зацькований, оббріханий, роз'єднаний, бездержавний. Прілюструю це на прикладі.

Весною 1995 року автор цих рядків, директор Охтирського міського краєзнавчого музею, палкий патріот України Олекса Іванович Галкін /до речі, цього року у видавничому відділі "Білий лебідь" при редакції лебединської міськрайонної газети "Життя Лебединщини" Сумської області виходить друком його віршована повість "Ізгой" про І. Багряного/, доцент Харківського автодорожного Інституту, секретар-координатор товариства "Україна-США-Канада" Вадим Петрович Усань недалеко від будинку, де народився Іван Багрянний у зустрічній миловидної жінки поцікавився, хто нині мешкає у тій оселі. Вона відповіла, але обличчя миттєво перекосило злість, з уст зірвалися убивчі і неввиважено-жорстокі слова: "Багрянний — це убивця, поліцей, фашист". Харків'янин спокійно запитус її:

— Якщо це не тасмниця, жіночко, скажіть, будь ласка, якого Ви року народження?
— А чого ж, скажу. 1944-го!
— Так що ж Ви можете знати, тим більше пам'ятати про Багряного?...
— Але ж усі так кажуть... — знітившись,

мовила жінка.

Хотілось би додати від себе: ні, не всі, а по-о-ди-но-кі! І всі оті інсинуації йдуть від незнання. Незнання, перш за все, біографії письменника, його творів, історичної доби, на яку припали молоді літа Багряного. А доба та була страшна. Криваві 30-ті! Сталінська м'ясорубка працювала на повних обертах. Скільки долів і життів перемолола-перетрошила і зіпсувала вона?! Жаж!

І. Багрянний поклав своє життя на олтар нещасті-Україні. Він її Великий Син і велика совість. На могилі письменника у місті Новий Ульм /Німеччина/ викарбувані його слова: "Ми є. Були. І будемо ми. Й Вітчизна наша з нами". І цим сказано багато!

Десять років тому, працюючи в домашньому архіві пристрасного охтирського краєзнавця і колекціонера, колишнього викладача місцевого технікуму механізації та електрифікації сільського господарства, почесного громадянина міста Охтирки Григорія Івановича Свердлова /на жаль, нині уже покійного/, натрапив на невелику книжечку /всього 24 сторінки/. На оригінально оформленій обкладинці читаю: І. Полярний. "Чорні силуети". Перегортаю сторінку. Унизу на першій сторінці надруковано: Охтирка, 1925. У думці промайнуло: стривай, Іван Полярний – це ж перший псевдонім Багряного! Тут же, не відриваючись, прочитав цю збілочку, яка стала бібліографічною рідкістю. Її немає наві-

ть в Інституті літератури ім. Т. Г. Шевченка Національної Академії наук України.

"Чорні силуети" – перша книжечка Івана Багряного, видана, між іншим, коштом автора. Складається вона із п'яти новел: "Мадонна", "Петро Каменярь", "Міщаночка", "Засць", "Етюд". Усі твори позначені жостокими реаліями життя 20-х років і впливом творчості Володимира Винниченка.

Іван Багрянний у 1925 році, працюючи складачем друкарні відкомгоспу у м. Охтирці, власноруч набирав свою ж таки книгу, сам виконав і художнє оформлення обкладинки. Побачила світ збірка накладом 1000 примірників, а продавалась по 10 копійок.

У рік ювілею І. Багряного, на мою думку, варто оприлюднити для ширшого загалу згадану першу книжечку видатного письменника і політика саме на сторінках Вашого видання. Знайомся, читачу. До тебе промовляє епоха 20-х років.

Примітка: Всі тексти друкуються за сучасною правописною нормою із збереженням деяких лексичних і пунктуаційних особливостей мови раннього Івана Багряного.

Михайло М. ПОПІЛЬНЮХ,
учитель української мови та
літератури, журналіст і
краєзнавець, Україна.

Передрук з журналу «ШТУРМ», США

ДОБРА НОВИНА ДЛЯ ПІВДЕННОЇ АВСТРАЛІЇ

Власники шахти «Олімпійська Дамба», що серед пустині на півночі Південної Австралії, оголосили, що вони заінвестують 125 мільярдів доларів на поширення діяльності шахти, яка потребуватиме 3,600 робітників на протязі трьох років під час розробки шахти.

Нова шахта по викінченні видобуватиме річно 200 тис. тон кольорових металів. Шахта «Олімпійська Дамба» є шостою по запасах міді, одинокою в світі по запасах уранової руди, з покладами в 500 мільйонів тон міді, уранової руди, золота та срібла. Поширення шахти підійме річний експорт металів від теперішніх 270 мільйонів до 600 мільйонів. Орендна плата Південній Австралії підійметься з 12 мільйонів доларів до 24 мільйонів річно. Південна Австралія з початку операції шахти, як заявив прем'єр Південної Австралії містер Бравн, отримала 30 мільйонів доларів у фонди для освіти, здоров'я та громадської безпеки.

Скорочено за «Адвертайзером» 16.7.1996

Австралія — острів-континент. Має понад 20 тис. кілометрів берега. Якщо б ви подорожували навколо берега, ви б знайшли: коралові рифи, скелясті кручі, піщані береги, затоки, гирла річок, мангри, болота, непрохідні джунглі.

Література

Михайло Ситник

Михайло Ситник — «ЦВІТ ПАПОРОТІ».

Поет Михайло Ситник мало відомий серед еміграції і майже зовсім незнаний в Україні.

Лише недавно появилася стаття про нього і про його поезію в «Літературній Україні», але чи багато людей звернули увагу на цю статтю?

Нам би хотілося згадати дещо про його і його творчість, бо він відійшов від нас у молодому віці. Писали про нього друзі в спогадах і згадували, як тяжко він переживав розлуку з Батьківщиною і не міг вжитися з чужиною.

Він загинув трагічно. Його знайшли мертвим в одному з парків у місті Чикаго. Це сталося 21 серпня 1956 року. Що було причиною його смерті — невідомо. Чи може українська преса обминула його передчасну смерть мовчанкою. Було багато здогадів і спльоток, але ми їх не будемо повторяти.

Його чутлива і ніжна душа поета, мабуть, не змогла до кінця перенести емігрантської тяжкої долі.

Михайло Ситник є автором п'яти збірок поезії. Його два збірники «Від серця» і «Нові обрії» були надруковані в

1942 році в рідному Василькові, що на Київщині, хоч друкувався він ще з 1937 року по журналах і газетах.

Радянській критиці була не до смаку його молодеча лірика, що була «хоч і талановита проте песімістична, покрита тінню якогось упадку...».

Еміграційна критика була не менш в'їдливою, закидаючи йому наслідування Сосюри та Єсеніна — хуторського поета. І згідно них Михайло Ситник був також хуторянським поетом. Від нього вимагалася майже «класична» поезія.

Нам приходить на думку теперішня бездушна писанина, в порівнянні з якою, ми вважали б поезію Михайла Ситника насправді класичною!

Його лірична і задушевна поезія зверталася своїми хвилюючими рядками до своєї любові України, вона вся насичена його безмежною любов'ю до неї:

**О, Господи, прости во ім'я Сина,
За те, що завжди у чужім краю
Молитву найдостойнішу свою
Я починаю словом — Україна.
Якщо вже це такий великий гріх —
Мене одного покарай за всіх!**

«Цвіт папороті» Молитва, 1956

Нам здається, що в цих його рядках і є його своє «Я», і яких краще не потрапили б написати і класики... В цих рядках також Михайло Ситник засвідчував свою синівську любов до своєї рідної Батьківщини — України.

П. В.

**Моя душа розділена надвое,
Одна частина там, біля Дніпра,
А друга — нерозлучно ще зі мною,
Поволі животіючи, вмира.**

**І неможливо знову їх з'єднати,
Ті дві частинки, між яких межа.
І звідти руки простягає мати,
А звідси в спину пхає хтось ножа.**

**Іду туди — вгинаються коліна,
Мертвію ж, як вертаюся назад,
І чую, як зітхає Україна, —
Душі моєї вирубаний сад.**

(1947)

«Цвіт папороті».

Михайло СИТНИК — Поезія

* * *

СЛОВО ДО ЧУЖИНИ

Привіт тобі, гостинна чужино,
Притулок смутку, захисту й спокою!
Хоч і гірке було твоє вино,
Та подане щедротною рукою.

Вже чашу туги випито до дна,
А ще нема такого оп'яніння,
Щоб в серці пісня чулася весіння,
А у душі любови глибина.

Однак, я тепло дякую тобі,
Не так за щедрю, нелукаву тризну,
Як за твою науку: у журбі
Пізнати до кінця свою Вітчизну.

Привіт тобі, гостинна чужино!
Спасибі за хліб-сіль і за покрівлю,
За чашу ту, що вже взялася цвіллю,
З якої випив я гірке вино.
(1953) *«Цвіт папороті».*

* * *

ДЕСЯТИЛІТТЯ

В дорожному пилу, в завулків смітті,
У шрамовині, поті, мозолях, —
Як чорна ніч, пройшло десятиліття
Мого блукання по чужих краях.

Мого жалю, зневір'я і втоми,
Відчаю, бездоріжжя, спотикань,
Тягучої журби за рідним домом,
Ночей безсонних і тяжких зітхань...

Ти закипаєш у душі гарячий
І на папір стікаєш сургучем,
А я не знаю, чим тебе відзначить:
Молебнем, чи прокляттям, чи плачем.

Чи може серцем, надто вже відкритим,
Що птицею тріпоче у мені —
З надією тебе не повторити
На цій, пустій для нього чужині.
(1953) *«Цвіт папороті»*

Цвітуть сади співучої Баварії,
І табунами ходять дикі кози,
І озеро у горах, мов акваріум,
Вихлюпує поезію із прози.

Туман лягає килимом між скелями,
І на шпилі настромлюються хмари...
На світ очима дивиться веселими,
Як завжди заклопотаний баварець.

А ти сумна, нахмурена. Між віями
Тремтить сльоза, немов роса на квітах,
І за твоїми голубими мріями
Десять тужить над Дніпром порожнє літо.
(1947) *«Цвіт папороті».*

На моє щербате підвіконня
З гілки дуба, із розлогих віт
Лист лягає, як чиясь долоня,
Як нежданий дорогий привіт.

З радістю, яка була не часто,
Відчиняю навстіж я вікно,
А повітря, як хмільне вино,
Ллється в груди з чарок
дня квітчастих.

Я беру той рідний лист у руки,
А на нім незаймана роса...
І чомусь сильніше серце стука,
І на віях сріблиться сльоза.
(1952) *«Цвіт папороті»*

Я не вийду тобі назустріч,
Як бувало там над Дінцем...
Я дивлюся в прокляте люстро,
Що скривило моє лице.

І бачу в нім зморшки завчасні
На похмурім, жовтім чолі,
І здається, що я вже згаснув,
І що я вже давно зотлів.

Лиш на серці жива ще рана,
Як тавро від моїх віршів...
І любов, як фата-моргана
В невмирущій моїй душі.
(1947) *«Цвіт папороті»*

Мальовнича Австралія

*Весна в евкалиптовому лісі в Західній Австралії. Чорні, обгорілі стовбури евкалиптів були вже не раз у лісовій пожежі.
Спереду цвітуть кущі жовтої акації.*

Повінь на Мурреї.

Для любителів квітів

Чи знаєте ви?

Підживлюють кімнатні рослини лише в період росту, вранці в сонячний день. Добриво має бути засвоєне рослиною, а це означає, що підживлювати слід лише здорові рослини з добре розвинутою кореневою системою. Не можна підживлювати квіти з підсушеною грудкою ґрунту.

Як добриво використовують суміші, що є в продажу і містять основні елементи живлення рослин: азот, калій, фосфор. Добрива, які містять великий процент азоту, сприяють росту рослин, з великим процентом фосфору — цвітінню. Концентрація — 2—3 г на літр води. Для рослин із родини геснерієвих цю концентрацію зменшують до 1 г на літр. Частота поливу — від одного разу на тиждень до разу на місяць. Бідні ґрунти підживлюють частіше, багаті переносом — рідше.

Більшість кімнатних рослин добре росте за умов освітлення сонцем

у ранкові години (до 10 години) і в другій половині дня — після 15 години. Природно, що восени і взимку світла не вистачає. В цей час корисно підсвічувати рослини. Двох ламп по 100 Вт кожна, які треба підвісити на відстані 80—100 см від рослин, достатньо на одне підвіконня. Якщо використовують лампи денного світла, рослини розміщують під ними на відстані 15—20 см. Оптимальна тривалість підсвічування (в тому випадку, якщо рослина зовсім не отримує природного освітлення) — 12 годин.

Ідеально збалансоване добриво — настій коров'яку, оптимальна концентрація — 1 чайна ложка збродженої суміші на 2 л води.

Нестача світла в зимові місяці «відлучує» рослину від сонячних променів. Тому перші сонячні дні в березні можуть стати причиною опіків і навіть загибелі. Навесні треба зробити легке затінення, наприклад, з марлі. Рослина швидко акліматизується.

Які квіти дарувати

...поєднання червоного і білого кольорів у букеті символізує відданість і кохання.

...що жовтий означає зраду, а в поєднанні з червоним — недовір'я.

...білими квітами підкреслюють цнотливість, а разом з червоними — нагороду і підвищення, скажімо, по службі.

...зелені кольори у букеті означають мудрість, обережність і пересторогу.

...дівчині слід дарувати квіти з розпущеними бутонами, що підкреслює чистоту і ширість.

...дарувати заміжній жінці червоні квіти нетактовно, бо вони означають готовність віддати їй своє серце.

...чоловікам дарують гвоздики, гладіолуси і хризантеми чи інші види з великими квітами.

МИКОЛА МИКЛУХА-МАКЛАЙ ЯК ХУДОЖНИК

Оглядаючи ілюстрації його наукових записок, зроблених ним самим, приходимо до висновку, що Миклуха-Маклай мав непересічний талант художника. Всі свої наукові роботи він ілюстрував сам, часом за дуже несприятливих умов, сидючи десь на землі перед тубільною хижиною або на пеньку чи колоді, або на палубі тубільного «лакатої», пливучи кудись вздовж свого узбережжя.

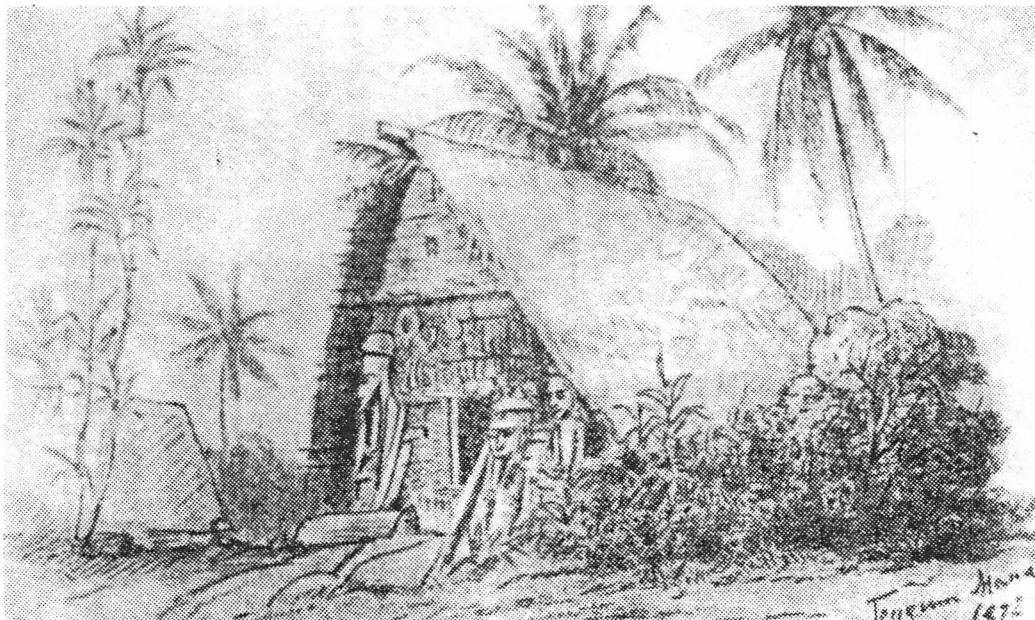
На протязі своїх мандрівок по всіх усядах, він потрапив зробити біля 700 малюнків. На початках його малюнки були чисто анатомічні: зображення риб, молюсків, губок та інше. Але пізніше, мадруючи по Меланезії, Океанії та живучи довші роки на своєму узбережжі на Новій Гвінеї, його малюнки набирають іншого характеру. Тут ми бачимо досконало намальовані портрети тубільців, їхні хатини, вирізані з дерева різні ідоли та їхні предки, як рівно ж і цікаві краєвиди та навіть і вибух вулканів.

Але малювати для нього не завжди було легко. Через свої забобони і повір'я, тубільці нерадо позували йому. Вони говорили йому, якщо він намалює їх, вони можуть померти. Або, щоб намалювати жінку, він спершу мусив малювати її чоловіка, щоб не було йому завидно.

Малювання забирало в нього багато часу, але він вважав, що малюнок розповідає в тисячу разів більше, ніж сторінка оповідання. Це знана істина і пізніших ілюстраторів та фотокориспондентів.

Природна стихія також не дуже сприяла його малюванню. Або була велика спека, або йшов дощ і краплі води капали на папір з прогнило даху. А його права рука від фізичної роботи стала негнучка і не слухалася олівця, бо він був і кухаркою, і прачкою, і дроворубом, і водоносом, і всім тільки не паном, вона була вся в мозолях і болячках - одні гоїлися, інші появлялися. І він часто жалкував, що він не був досконалим художником, щоб замалювати динамічні картини з тубільного життя. Але все те, що він залишив по собі, воно увічнило тубільне життя Нової Гвінеї, якого вже немає, яке зазнало великих змін, як і життя інших народів.

Пилип ВАКУЛЕНКО

Два малюнки Миклухи-Маклая: Внизу: гаус тамбаран (чоловіча хата) в селищі Теньгум-Мана, вгорі: Різьблений дух на острові Білі-Білі.

ІНФОРМАЦІЯ АВСТРАЛІЙСЬКОГО ЕМІГРАЦІЙНОГО УРЯДУ ДЛЯ ІМІГРАНТІВ З УКРАЇНИ І ЇХНІХ СПОНСОРІВ

Що таке двохрічний період чекання?

Під час виборчої кампанії Уряд заявив, що він започаткує нову економічну політику, при якій нові імігранти не будуть підлягати оплаті соціального забезпечення на протязі двох років, якщо і матимуть дозвіл на постійне тут прожиття. Було також заявлено, що існуватиме допустиме забезпечення для тих емігрантів, що не з їхньої вини положення значно змінилося поза їхній контроль.

Чому збільшився період чекання?

Уряд хоче впевнитись, що нові імігранти поробили заходи свого утримання на протязі перших двох років як австралійські громадяни, аніж залежати від системи утримання. Уряд також стурбований тим, щоб люди, які спонсорують імігранта або підписують гарантію утримання, чесно виконуватимуть обов'язок утримання нового імігранта.

Коли почнеться почин?

Почин почнеться з 1 квітня 1996 року, але відноситиметься лише до тих імігрантів, що прибудуть в Австралію або отримали постійне поселення (яке з двох пізніше), на або після 1 квітня 1996 року. Для виплати або на право отримання, що не охоплені тепер періодом 26 тижнів, початок почнеться як тільки буде прийняте законодавство.

Кому треба буде чекати 2 роки?

Виплата, яка тепер має 26 тижнів період чекання, новий період чекання відноситиметься до всіх імігрантів, що стануть постійними мешканцями на або після 1 квітня 1996 року (тобто хто прибуде в Австралію з візою на постійне прожиття, або кому буде дано дозвіл в час перебування на тимчасовій візі).

Де немає періоду чекання, імігранти, що прибувають чи ті, що мають дозвіл на постійне поселення після того, як буде прийняте законодавство, будуть йому підлягати.

Імігрантам, що вже почали 26-тижневе чекання перед 1 квітня 1996 року, треба буде все-таки чекати 26 тижнів.

**ПОДУМАЙТЕ: ЛЮДИ ВІРЯТЬ
У ТЕ, В ЩО ВАЖКО ВІРИТИ!**

26.6.1996

Шановний пане Вакуленко!

Отримали Вашого листа. Дякуємо за співчутливе ставлення до наших проблем. Це добре, що Ви так далеко, за океаном, проймаєтеся життям сьогодишньої України. Хоча лише інформаційні засоби та Ваші власні емоції не можуть дати Вам більш-менш істинного уявлення про наше сьогодення тут, на Батьківщині.

Однак живемо. Ми не мали наміру жалітися на тяжку долю в новій Україні. Навпаки, ми сповнені добрих надій, працюємо (адже поки що ніхто не заборонив відродження національної культури), пишемо, не скаржимося поки що і на фінансову скруту: вистачає і на буханець хліба, і до хліба, і на листи за кордон.

Ви пишете, шановний добродію, що «піввіку чекали на повалення в Україні «імперії зла». Але ви не сподівалися, що в Україні настане такий хаос. Відверто кажучи, і ми, ті хто живуть у нинішній Україні, не сподівалися, що з поваленням «імперії зла» на Батьківщину не повернеться наша еміграція, а буде і далі спостерігати, що ж воно твориться в новій державі, хто кого переможе, ще обурюватися там собі «неміччу уряду».

Але все те пусте. Подібній філософії немає меж. Ми думаємо, що треба щось робити, аби наша ненька-Україна швидше стала на ноги. Об'єднуватися всім українцям і в державі, і за її межами. З цього приводу у нас є ділова пропозиція: при українському культурному центрі в Харкові є народний колектив, який відтворює і популяризує українську слобожанську музику і пісні. Цей гурт, а в ньому 25 музикантів і співаків, досяг високої майстерності. Його можна сміливо показати за кордоном, а це ще раз підтвердить, що Україна ще не вмерла, а живе і відроджується.

З попередніх листів ми знаємо, що у вас особисто дуже тісний контакт з українською діаспорою в Австралії. То ж нам було б цікаво знати Вашу думку і думку української громади щодо зустрічі з українськими артистами на австралійській землі. Якщо вас усіх зацікавить наша пропозиція, обговоримо всі подробиці. А поки що з нетерпінням чекатимемо на ваші зустрічні думки і пропозиції.

З найкращими побажаннями

Ваші земляки.

(без підписів)

Наша відповідь.

Дорогі земляки!

Хоч і коротким було наше попереднє листовне знайомство, воно для мене було щире і приємне. Але чомусь раптом з вашої сторони в цьому останньому листі посипалися на мою адресу, як рівно ж і на адресу діаспори докори і шпильки.

Ви, шановні земляки, не уявляєте собі, яке було в нас тут піднесення духу і еuforia, коли Україна позбулася віковичного ярма і проголосувала за свою незалежність від нашого відвічного гнобителя — Москви, білої і червоної!

І ми всі в Австралії кинулися допомагати Україні, збираючи мільйон доларів та тонни медичної допомоги чорнобильським жертвам, головню нещасним дітям. Але по деякому часі ми побачили, що той мільйон десь по дорозі розгубився, а половина медицини опинилася по базарах Києва. Я особисто зібрав і завіз для української преси понад тисячу доларів. Вся австралійська діаспора на протязі двох-трьох років постійно збирала гроші на допомогу Україні. Україна

ж, приймаючи нашу допомогу, якою мізерною може вона і була, (бо нас в Австралії небагато) поверталася до нас спиною. Ні від кого не можна було добитися толку, на яку тему ви б не говорили, чи то про бізнес чи про культуру.

Цього року в Австралії ми відзначаємо 150 років з дня народження українського вченого Миклухи-Маклая. Зробили виставки, видали марки і конверти, друкуємо люксовий альбом про життя і діяльність цього сина України, що віддав своє коротке життя на вивчення і оборону своїх чорношкірих друзів-папуасів Нової Гвінеї.

Міністерство культури України поставилося дуже пасивно до відзначення роковин Миклухи-Маклая і якби не Петро Кравченко з Сіднею не поїхав у Київ і не повіз з собою експонатів, Україна не побачила б і того. Це лише один вам приклад, як Україна співпрацює з діаспорою і як майже неможливо з будь-ким прийти до будь-якого порозуміння.

Побачивши «німеч» уряду та чиновників, діаспора охолонула і дуже розчарувалася вашими там порядками, що є властиво безпорядками. Я їх не буду перелічувати, бо ви самі їх дуже добре знаєте.

Тепер в справі невороту еміграції на Батьківщину. Це дуже для нас болюча і гірка справа. Бо тоді, як Єльцин видав указ, що всі росіяни, де б вони не жили, є автоматично російськими громадянами також, якого громадянства вони б не мали. Українська Верховна Рада у своїй «мудрості» поступила по-іншому. Вона видала закон, що щоб мати українське громадянство, треба прожити в Україні 5 років, відмовитися від теперішнього громадянства і якщо ви були «good boys», тоді МОЖЕ дістанете українське громадянство!

Хто в його здоровому розумі поїде в такий економічний хаос, яким посвяченим патріотом він не був би? В старому віці? Оце отак, як бачите, Україна приймає на Батьківщину своїх синів і дочок, що мусили покидати свою Батьківщину, рятуючись від кривавого комунізму, від комуністичних заправил, що й досі правлять народом, як дишлом, як за «добрих сталінських часів».

Є ще й друга причина такого ставлення до нас, українських емігрантів, а правильніше втікачів з советського раю, що всі ті колишні комуністи, а тепер «патріоти», бояться нас, як вогню, щоб не відібрали у них крісел, а тому вони і видали такі драконівські укази. Хоч ми й народилися в Україні і прожили в ній більше як п'ять років... Отак ми й сидимо і спостерігаємо, і обурюємося теперішніми українськими законами. Сподіваюся, що ви віддасте нам належне щодо нашої постави.

А російська діаспора в Австралії навіть і голосувала, і питають нас і дивуються, що ми, українська діаспора, не маємо права голосу, як ніби якісь злочинці, бо зрештою, так на нас і дивляться ті, що тепер при владі, інакше таких законів проти нас не видавали б. Все одно, як за «добрих» сталінських часів. На нас вони дивляться як лише на дойну коровку... А в росіян нашому урядові треба повчитися: вони кого б не зграбали, тягнуть до себе, мовляв «ето наш русский человек»! А Австралія запрошує емігрантів, що вже в Австралії, по двох роках звертатися за громадянством і без зрікання попереднього громадянства!

Як бачите, дорогі земляки, така наша гірка правда, оце таке наше уявлення про ваше сьогодення там на Батьківщині.

На все Вам добре,

Ваш земляк Пилип Вакуленко

П.С. Будь ласка, підписуйтеся під листами, щоб не виглядало наче анонімка.

Шановний пане редакторе!

В минулому році редакція «Нашої Громади» помістила кореспонденцію двох висопоставлених урядовців управління Української держави.

Перша публікація була в червні минулого року, підписана Леонідом Абраменком, начальником відділу прокуратури міста Києва, під заголовком «Відновлення честі — реабілітація людини», а друга в грудні 1995 року, підписана тодішнім міністром закордонних справ Геннадієм Удовенком, що була звернена до Почесного консула України в Австралії. В обох текстах робляться цікаві заключення. Пан Удовенко пише: «Сподіваюсь, що оприлюднення цієї інформації (про права меншин в Україні) серед австралійської спільноти та зокрема членів української громади Австралії, сприятиме формуванню гідного іміджу (!) нашої країни та об'єктивному ставленні до України як дійсно **демократичної держави**, а пан Абраменко заключає «У законах про реабілітацію державою і народом України засуджуються репресії, висловлюються співчуття їх жертвам, рідним та близькими проголошується твердий намір неухильно добитися відновлення справедливості, усунення тяжкої спадщини, свавілля, беззаконня, порушення прав громадян і послідовно йти шляхом побудови **правової держави в Україні**».

Не знаю чи згадані особи думають, що ми в діаспорі наївні або настільки запоморочені еufорією української самостійності, що ми схильні сприйняти будь-яку спотворену казочку?

Ось що далі пише пан Абраменко: «Нині вже всьому світові відомо, що тоталітарна, антилюдська система, встановлена на території колишньої Російської імперії після 1917 року, пролила море людської крові. У результаті застосування небачених раніше антигуманних законів і прямо беззаконня за свої політичні, релігійні переконання і погляди, переслідувань зазнали мільйони невинних людей». Далі в його тексті пишеться про закони з 1988 і 1991 років, за якими реабілітується і компенсується вцілілих жертв колишнього режиму.

Отож виходить, що уряд України і пан Леонід Абраменко признають, що на території України комуністами поповнено злочини, може більшого розміру, ніж німцями за гітлерівського режиму, бо вже за часу, коли Гітлер закріпив свою владу в 1930 роках, ще поперед тим, коли почалися винищення євреїв, в Україні внаслідок штучного голоду та чисток пізніших років, загинуло більше як 10 мільйонів українців.

Пан Абраменко бажає будувати правову систему в Україні, що є по собі благородним ділом. Однак правова система полягає в тому, що коли здійснено злочини, то спершу виловлюють злочинців і їх карають.

І тоді розглядають справу відшкодувань. Панові Абраменкові слід поцікавитися, що сталося після розпаду гітлерівської тоталітарної системи?

Внаслідок Нюрнберзької розправи страчено дванадцять головних архітекторів нацистської системи не тому, що когось особисто вбивали, а за те, що творили жорстокі закони й завідували системою, яка масово нищила мільйони людей різних національностей. Щобільше, законом окупаційної влади в Берліні з 20 грудня 1945 року, проводилися судові розправи над всіма тими, які були пов'язані з нищівною системою на нижчих партійних становищах, як партійний персонал, таємна поліція, лікарі, що проводили експерименти в концентраційних таборах смерті, персонал концентраційних таборів, суддів, які виносили спотворені вироки, яких більше засуджено на кару смерті.

Якщо Україна хоче бути **правовою державою**, то чому до сьогодні не вставлено **закон про декомунізацію країни**? Цікаво, що сталося з партійними заправилами, комендантами концтаборів, слідчими НКВД, КГБ, директорами психушок, прокурорами, всіма тими «першими», що визискували народ і жили як князьки та всіма тими, що мучили і розстрілювали невинний український народ?

Отож виходить з того, що найбільший злочин проти людства з часів писаної історії **заховано в «правовій Українській державі»**.

Генадій Удовенко широко нас інформує про закони та свободи, якими користуються меншини в Україні, а головне євреїв, і закликає нас ширити «імідж» України, як дійсно демократичної держави. Але чи демократія не полягає в тому, що узаконюються права та свободи більшості, а це означає, корінного народу цієї держави?

Нас більше цікавили б наступні питання, а саме: Що робить уряд української держави в справі узаконення української мови як мови української держави? Яку підтримку одержує

український народ від свого уряду для розвитку власної культури в ділянках письменства, театрального мистецтва, кінопродукції і т.п.? Як ревно уряд України засновує україномовні школи, інститути, університети? Як пропагується урядом українська символіка та яким темпом викорінюються залишки радянської символіки?

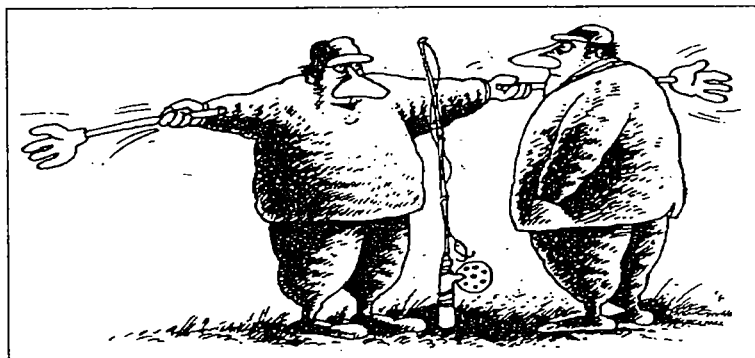
А коли мова йде про права євреїв, то питаємо: Чи споруджено «Яд Вашем» для українських жертв комуністичного терору? Чи засновано товариства рятівників, які рятували українців від насильств окупантів та меншин, що співпрацювали з ворожим режимом? Особливо цікаво було б знати, скільки дипломів Праведників світу було вручено євреям, які рятували українських селян та інтелегенцію під час великого Голоду та репресій Чека, ГПУ, НКВД та КГБ?

Отож виглядає з текстів обох листів, що в українській демократичній державі існують пріоритетні права лише для меншин, а не для корінного населення.

Убога та держава, де меншини втішаються більшими правами від корінного населення, а ще більше є сумний стан в національному розумінні коли правлячі верстви народу єднаються з чужими сумнівними партнерами, лише для того, щоб зберегти свою владу.

Зенон Ростек, «Наша Громада», №256, 1996

* * *

Без слів...

150-річчя

МІКЛУХА-МАКЛАЙ М.М.

Знаменитий український вчений

ПОШТА З АВСТРАЛІЇ

МІКЛУХА-МАКЛАЙ М.М.

Конверти та марки різних кольорів видані з нагоди 150-річчя народження українського вченого Миколи Миклухи-Маклая. Зацікавлених просимо звертатися до :

P. Wakulenko P.O. Box 309 Magill 5072 S.A. Australia

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА КОЛЕКЦІОНЕРІВ

Назва Товариства

Офіційна назва Товариства є *Українське Товариство Колекціонерів* ціл्लю якого є об'єднати всіх збирачів Українці. Збирані предмети не обмежуються лише філателією, але включають також такі речі як монети, медалі, ярлики, етикетки, відзнаки, наклейки, і все інше, що пропагує українську історію, мистецтво і культуру взагалі.

Початки

Початковий задум створити Українське Товариство Колекціонерів походить від аделаїдського мешканця Омеляна Слободяна до п. Ф. Фурсенка в 1992 році.

Відновивши свою незалежність в 1991 році, Україна почала видавати знову свої власні поштові марки. Пан Фурсенко ввійшов в контакт з різними особами в Аделаїді, щоб упевнитись у зацікавленні їх та створити Товариство. Він потім зв'язався з Українським Товариством Філателістів і Нумізматів в США, щоб встановити зв'язки і дістати інформацію віднісно можливого заснування Товариства в Австралії.

Утворення

Перші сходи́ни зацікавлених осіб в *Україніці* були в залі Українського Дому в 1993 році. На початку 1994 року було вирішено формалізувати загальне зацікавлення, вибравши тимчасовий комітет, що складався з Ф. Фурсенка, як голови, Ю. Федика, як секретаря та О. Дяківа як скарбника. Пан Федик був уповноважений написати конституцію Товариства в Австралії.

В цей час були визначені членські внески і було призначено дату перших загальних сходи́н. Конституція Товариства, написана п. Ю. Федиком, була прийнята Товариством і воно було інкорпороване 10 травня 1994.

Перші загальні сходи́ни відбулися 12 серпня 1994 року. Перші обрані керівники Т-ва були:

Голова	Франк Фурсенко
Секретар	Юрій Федик
Скарбник	Олекса Дяків
Члени	Омелян Слободян
	Ярослав Попадюк
	Іван Боднар

На перших загальних зборах члени Т-ва висказали свої різні зацікавлення і внаслідок цього були сформовані різні групи. Головні завдання роботи Т-ва стали сліду́ючі: журнал Т-ва, друк марок і конвертів Т-ва і виставки з наміром подальших конкурсних вистав. Ще інше головне завдання — це було поширення членства Т-ва поза Аделаїду до інших стейтів та закордон.

Теперішній український дизайнер та мешканець Аделаїди Василь Лабаз був запрошений виготовити лого Т-ва та почати виготовлення конвертів та марок.

Зв'язок

Т-во має неформальний зв'язок з Українською громадою Південної Австралії. В серпні 1994 року Т-во було прийняте як хартовий член Української Філателії та Нумізматичної, щоб пропагувати *Україніку* в Австралазії та Океанії.

В лютому місяці 1995 року Т-во було прийнято в Південноавстралійську Філателістичну Раду, що дала членам Т-ва вигоди давно встановленої філателістичної Спілки.

Теперішня Управа:

Голова	Франк Фурсенко
Секретар і Редактор	Юрій Федик
Скарбник і Делегат	Іван Боднар
Бібліотекар	Ярослав Попадюк
Художній директор	Богдан Дорняк
Член	Омелян Слободян

Управа Т-ва затвердила видавництво свого квартальника «Південний Колекціонер», якого вже вийшло 5 номерів і який розсилається по Австралії, Північній Америці та Україні.

Т-во нараховує 60 членів. Членські внески на рік становлять 20 дол. і член отримує 4 журнали на рік.

Для докладною інформацією звертайтеся:

Secretary - P.O. Box 466, Woodville S.A. 5011

Як довідуємося з газети «Вільна Думка» до Австралії в серпні цього року прибуває церковний хор «Видубичі», який дасть серію концертів духовних та народніх співів в Сідней, Мельбурні, Аделаїді, Джілонгу, Канберрі та Брізбені.

В Аделаїді хор дасть концерт в неділю 18 серпня о 4 год. пополудні в Народному Домі.

Окрім концертів по згаданих містах хор «Видубичі» візьме участь також у 4-му Світовому симпозиумі хорового співу в Сідней. Хор виконує пісні у супроводі бандур, скрипок, сопілок та інших інструментів.

• • •

Згідно домовлення Австралії та США, австралійці в майбутньому не потребуватимуть візи до Америки. Як туристи вони зможуть бути в Америці 3 місяці. Такі привілеї мають ще 4 країни.

• • •

В Австралії недавно побували високі урядовці США та заключили ряд договорів, що дозволятимуть американським військам морської піхоти щороку перевадити військові маневри на півночі Австралії. Рівно ж буде розбудований американський комплекс сателітного сполучення в Пайн Геп (Pine Gap), знаний як шпигунський центр американської військової розвідки. Він знаходиться також на півночі Австралії серед пустині.

• • •

Та не галасуйте так, пане старшино, бо я вас не дуже злякався! Випив — так випив, яке ваше діло?

"Сюди я більше не повернуся..."

Яким дивним це вважалося нещодавно! Живуть десь на Заході люди, з прізвищами, схожими на українські, але з іменами якимись холодними, заморськими — Кліфф, Джон, Рей. Та й прізвища «замасковані» якось незрозуміло хитро, так, що не завжди з'ясуєш їх походження. Дивування поволі перетворювалось у цікавість, згодом — у спроби зрозуміти долю нашого народу, його складну історію. Очі розплющувались дедалі ширше і

ширше, розмаїття світу ставало ближчим для багатьох українців саме через тісні родинні зв'язки, попри всі лиха не втрачені остаточно. Відкривали Україну для себе і закордонні українці. Теплішало у політиці — збільшувався потік гостей. Нарешті здійснилася мрія багатьох, приїзд далеких родичів з-за океану або із Західної Європи поступово вийшов з розряду сенсаційних подій, став майже буденним явищем.

На цій останній хвилі і зібралася у дорогу до України, до, здавалося, назавжди втрачених братів та сестер, Хелен /або ж просто Галя/ Куп'як з англійського міста Олдена. Постійне листування і розмови по телефону мали увінчатися, нарешті, зустріччю.

Родичі жили на Львівщині, а прямий авіарейс з Англії в Україну був тільки Лондон—Київ, отже, випадала чудова нагода завітати й до подруги у Київ.

Налякана чутками про «голод в Україні», Галя, прихопивши з собою разом з подарунками для родичів ще й велику валізу з патентованими харчами, вирушила у подорож. ...Рейс літака "Брітїш Ейруейз" закінчився ласкавими обіймами Борисполя. Напрочуд м'яка, схожа на англійську, весна, неспміливе, лагідне сонце. Голубе небо, майже таке як у Хітроу. Отже це вона — загадкова Україна!

Зателефонувала до Наталки, подруги. Радощам не було меж! Через дві години Галя сиділа на зручній канапі у Наталчиній квартирі. Мала залишитися у Києві на три-чотири дні, потім — до Львова. За розмовою швидкоплинув час. Що ж, чай смачний, є що попоїсти, та й вино «Портвейн червоний молдавський», яким частували гостю, нагадував французьке «Бордо». Як тут було не розчаруватися в «добрий» поінформованості англійських знайомих щодо «жахливого» стану в Україні! Дні, що залишалися до львівського рейсу, були присвячені Галі. Побували майже в усіх визначних місцях, оглянули майже всі пам'ятники древньої столиці.

Трохи ошелешена, Галя дивувалася і фотографувала синьо-жовті прапори і збуджений натовп на майдані Незалежності. Придбала обкладинку на посвідчення

«Громадянина України» з тризубом. Здивовано запитувала:

— Як це — тризуб на посвідченні, синьо-жовті прапори скрізь — все дозволено?

Ніяк не могла звикнути, що тепер це — державні символи нової України. Можна навіть зареєструватися громадянином України. Подумала... і не зареєструвалася.

Чому? Спочатку вона й сама собі не могла пояснити. Зрозуміла лише набагато пізніше.

— ...Подобається тобі у Києві, в Україні? — зацікавлено питала подруга. «Так, добре» — неодмінно була відповідь. Проте час від часу розмови переходили у суперечки. Дивними вони були. Наталка та її друзі переконували Галя у тому, що гіршої долі, ніж доля «крадянського», хай і колишнього, немає, бо ж дуже кепсько живеться тут. Галя заперечувала. Ні, мовляв, в Англії є теж багато чого поганого. Знову згадувалося про наркоманів, безпритульних... Та багатозначущі гримаси на обличчях співрозмовників промовисто показували — це ж справжня антизахідна радянська пропаганда, і, о Господи! — з вуст англійки! Але все погане, про яке згадувала вона, розчинилося у німецькому манговому лікері, придбаному нею за 500 купонів в комерційній крамниці для частування нових друзів... Наталка та її друзі вперто твердили своє, англійка не здавалася.

— Мені казали, що тут у вас голодомор, а в продажу — якісні продукти!

— Але ж черги, та й дорого. Вибір поганенький, а обгортка — наче облізла якась!

— А у нас все красиво, добре загорнуто й запаковано, але ж не завжди якісне. Чули про отруєні яблука? А ось якось купувала платівки. Придбала одну, фірми «Касл Комунікейшенс», а вдома, розгорнувши, побачила, що вона непридатна для використання — шерблена! Дарма казати, що гроші мені не повернули... Чули і немов би не чули. Чули і не вірили. А якіби й точно знали, то все одно не повірили б, навіть очам своїм. Бо то ж Захід — наша мрія!

Розмови ці покляли початок маленьким непорозумінням. Якось приятель Наталі, Зураб, студент КДУ, запропонував Галі продати йому дещо з її речей, очі ж бо розбігалися. Відмова не зупинила Зураба. Приставання невгамовного «бізнесмена» повторювалась майже щодня, дивували настирливістю. Спочатку це дійсно лише дивувало її, та згодом почало дратувати, зрештою переросло у переосмислення набутих вражень. Настав час познайомитися з місцевим залізничним сервісом. Довгі хвилини прощання і випрошування обіцянки обов'язково подзвонити на зворотньому шляху до Англії тягнулися в очікуванні потягу. Час спливав. За розкладом поїзд вже мав би вирушити зі станції, але й досі ще не був поданий до перону. Коли терпче зовсім урвався, несподівано оголосили посадку, одночасно з голосом диктора лампи електровоза освітили колію.

З годинним запізненням швидкий Київ-Львів рушив на Захід. Повільно поплив перон, залишилися позаду гостинні київські знайомі, немовби у калейдоскопі замиготли обличчя і останні київські враження.

Попереду було справжнє відкриття України, прелюдією до якого був Київ. Так, саме справжнє відкриття. Бо вперше сам-на-сам зткнулася з «нашим радянським способом життя», яке мало змінилося з тих часів, коли синьо-жовтий стяг вийшов з підпілля. У вагоні її обікрали. Не багато й взяли: кілька пачок гумки, дещо з білизни, щось з верхнього одягу (спритно, коли й встигли?). Поруч ніхто нічого «не бачив». Так, вкрали дріб'язок, та в нас же це – скарб.

Її попереджали у Києві, вона не вірила. Їй казали, що за яскраву закордонну річ можуть убити. Зробила лише великі очі, і ніяково посміхнулася. Їй радили: «Зніми з валіз ярлики «Брітіш ейруейз», навіщо викликати до себе нездорову цікавість?» Вона, вагаючись, погодилася, знала, але до кінця не

зрозуміла, чому це зробила. Хотіла їхати на Львівщину «автостопом», простодушна. Їй довели – це майже самогубство. І тепер ось цей вагон, бруд, вогка білизна, протяги і... крадіжка.

Два тижні у родичів теж не принесли очікуваної радості. Так, велика родина чим могла, тим частувала, пригощала гостю. Однак хотілося додому. До Англії.

Вона не відчувала себе тут, в Україні, на Батьківщині, на землі предків. Пізніше Галя-Хелен, розмірковуючи, хто вона, впевнено скаже: «Так, я – англійка. Англійка, не українка».

Кожен з українців діаспори вирішує для себе це питання. Хто він? Українець чи англієць, американець, француз?

Кожен вирішує сам. Вирішила й вона. Ще у Києві, чи, може, тоді, коли задихаючись від духоти, у розбитому, переповненому приміському автобусі добиралася до глухого села, де вперше у житті довелося пити горілку і самогон. (Пий, пий! А ось бери сало, закусуй! Іж, добре сало!).

Вона не їсть сала, вона – вегетеріанка. Але ж відмовитись було просто неможливо!

Довелося постояти й у численних чергах, опановуючи дивні звички й «мову», від якої в'янули вуха. Не такою мріяла вона побачити Україну та її на-род!

Пролетіли дні. Додому! Голова тріщала від запитань, прохань про виклики, запрошень, які бажали одержати майже всі близькі і не дуже родичі, їх друзі. Всі хочуть до неї у гості, а вона? Чи хоче бачити всіх цих людей в себе вона? Ніхто в неї про це в не не запитував.

...На братовій машині швидко домчали до столиці. Про київських знайомих згадувати не хотілося. Швидше у Бориспіль!

Митниця. Літак. Все позаду. Прощавай, Україно! «...Сюди я більше не повернуся» – во-рухнулося у підсвідомості.

Сергій МІНАКОВ.

„Зустріч“, № 7.

Провісник австралійської весни - золота акація, що цвіте у липні - серпні.

Спортсмени Австралії здобули в Атланті на Олімпійських іграх 41 медаль. З них: 9 золотих, 9 срібних, 23 бронзових. За кількістю медалей Австралія стоїть на 7 місці.

Україна виграла 23 медалі. З них: 9 золотих, 2 срібні, 12 бронзових і стоїть на 9 місці.

Оголошення

**Цим доводимо до відома всіх
теперішніх і майбутніх членів ТУМ -
«Просвіти», що після довгої перер-
ви 8 вересня відбудуться чергові схо-
дини в залі Чупринки о 4 год. пополу-
дні, на яких ітиме мова про творчість
деяких наших українських поетів.**

Запрошуємо Всіх!

Інформувач

